

ΓΕΡΑΚΙ

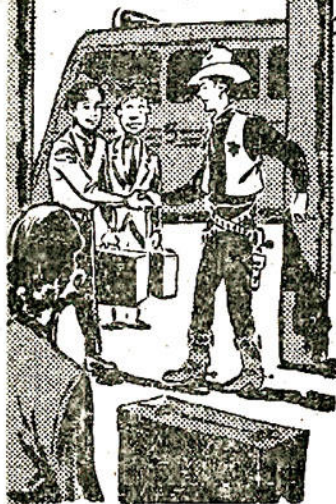
Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΓΕΡΑΚΙ

Στα χέρια των
εχθροδέρμων

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΘΡΟΟΔΕΡΜΩΝ

«Ο Μάκ επισκέπτεται τη χώρα των Ίνδιάνων και του κάνουν «θερμή» υποδοχή».

ΤΟ ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΟ χαμηλό τραίνο, με το άσημένιο χρώμα, μπαίνει στο σταθμό του Βίκλαντ στις 8 ακριβώς το βράδυ. Από αυτό αποβιβάζονται τρεις μονάχα επιβάτες. Είναι κι οι τρεις νεαροί και έντελώς άγνωστοι σε τούτη την ωραία κωμόπολη του Τέξας, πέρα απ' την οποία αρχίζουν οι πεδιάδες με τους δάλτους και πιο πέρα απ' αυτές οι απόκρημνες πλαγιές του Γαλάζιου Βουνού, όπου ζουν οι τελευταίοι Ίνδιανοί με τα

μπρούτζινα πρόσωπα και τα γεροδεμένα κορμιά.

Πρώτος αποβιβάζεται ο Μάκ Ντάνυ, ο νεαρός αστυνομικός ρέπορτερ της μεγαλύτερης εφημερίδας της Νέας Υόρκης «Νταϊήλυ Χέραλντ», δεύτερη ή μελαγχροινή βοηθός του ή Έλλεν Τζόρνταν και τρίτος και...καλύτερος ο Τζίμ Γκάφας, ο χαζός και λιχούδης άραπάκος προστατευόμενος του Μάκ.

Ο δημοσιογράφος ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του. Κυττάζει γύρω του, αλλά δεν βλέπει εκείνον που ζητάει.

—Περίεργο, λέει. Και όμως ο Τζαίημς μου είχε πη πώς του τηλεφώνησε.

—Τί θα γίνει; ρωτάει ο Τζίμ. Δεν θα πάμε σε κανένα ζαχαροπλαστείο να φάμε τίποτα; Έχει στεγνώσει το στόμα μου...

Ο Μάκ έτοιμάζεται να του δώσει την καρπαζιά του αλλά σταματάει, γιατί βλέπει κάποιον που έρχεται διαστικά προς τα μέρος του. Είναι ένας ψηλός νέος με ψημένο από τον ήλιο πρόσωπο που φοράει ένα πλατύγυρο καπέλλο κι έχει το άστρο του σερίφη στο πέτο του. Από τη μέση του κρέμονται δυο καινούργια περιστροφά. Όταν πλησιάζει, χαιρετάει φέρνοντας το χέρι στο μπόρ του καπέλλου του.

—Εἴσθε ὁ κ. Μὰκ Ντάνυ;
ρωτάει.

—Ναί. Εἴσθε ὁ κ. Πάτερ-
σον;

—'Ολόκληρος! Νὰ μὲ συγ-
χωρήτε πού ἄργησα. Μὰ εἴ-
χαμε μερικές φασαρίες σήμε-
ρα ἐδῶ. 'Ο ἐπιθεωρητὴς κ.
Στούαρτ μού τηλεφώνησε γιὰ
σὰς καὶ εἶμαι στὴ διάθεσί
σας.

—Νὰ σὰς συστήσω τὴν
παρέα μου, τοῦ λέει ὁ Μὰκ.

Ὁ σερίφης κάνει μιὰ εὐ-
γενικὴ υπόκλισι πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς κοπέλλας καὶ ὁ Τζὶμ
υποκλίνεται ἐπίσης σοβαρά.

—Θὰ μὰς χρειαστῇ ἓνα κα-
λὸ ξενοδοχεῖο, λέει ὁ δημο-
σιογράφος. Ταξιδεύουμε τρεῖς
μέρες συνέχεια καὶ καταλα-
βαίνετε...

'Ο Πάτερσον γίνεται ξα-
φνικά μελαγχολικός.

—Τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Βί-
κλαντ εἶναι μονάχα δύο. Τὸ
ἓνα χειρότερο ἀπὸ τ' ἄλλο.
Μὰ θὰ σὰς ὁδηγήσω στὸ κα-
λύτερο. Ἐλπίζω νὰ βολευτῇ-
τε. Θὰ μείνετε μέρες ἐδῶ;

'Ο Μὰκ κουνάει τὸ κεφάλι.

—Δυὸ - τρεῖς τὸ πολὺ. Κα-
τόπιν θὰ προχωρήσουμε πρὸς
τὴν πεδιάδα.

—Στὴν πεδιάδα μὲ τοὺς
βάλτους; κάνει ξαφνιασμένος
ὁ σερίφης.

—Ναί. Στὴν πεδιάδα μὲ
τοὺς βάλτους.

'Ο σερίφης ρίχνει μιὰ λο-
ξὴ ματιὰ στὸν νεαρὸ ρέπορ-
τερ.

—Δὲν πιστεύω νὰ μιλάτε
σοβαρά!, λέει. Οἱ βάλτοι εἶ-
ναι γεμάτοι παγίδες. Οἱ ἐρυ-

θρόδεροι δὲν ἀγαποῦν τοὺς
ξένους καὶ τοὺς ὑποδέχονται
μὲ βέλη πού εἶναι βουτηγμέ-
να σὲ δραστικὸ δηλητήριο...
Ἔνα ταξίδι σ' ἐκεῖνα τὰ μέ-
ρη ἰσοδυναμεῖ μὲ αὐτοκτονία.

—Καὶ ὅμως, ἀποκρίνεται
σοβαρὰ ὁ Μὰκ, γι' αὐτὸ ἤρ-
θαμε.

—Γιὰ ν' αὐτοκτονήσετε;

—'Οχι βέβαια.

Κι' ἐπειδὴ δὲν θέλει ν' ἀ-
ποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια, λέει
ἓνα μικρὸ ψέμμα:

—'Η ἐφημερίδα μου μ' ἔ-
στειλε ἐδῶ γιὰ νὰ μπορέσω
νὰ γράψω κάτι ἐνδιαφέρον
γιὰ τοὺς Ἰνδιάνους. Εἶναι
μιὰ ράτσα πού ἐξαφανίζεται
μὲ τὸ πέρασμα τῶν ἐτῶν...

—Δὲ νομίζω πὼς ἐκεῖνοι
πού διευθύνουν τὴν ἐφημερίδα
σας ξέρουν τοὺς κινδύνους μι-
ᾶς τέτοις ἀποστολῆς. Δια-
φορετικὰ δὲν θὰ ἀποφάσιζαν
νὰ σὰς στείλουν.

'Αναστενάζει.

—'Ας εἶναι! Ἐλπίζω πὼς
θὰ σὰς πείσω ν' ἀλλάξετε
γνώμη. Ἐν τῷ μεταξύ μπο-
ροῦμε νὰ πάρουμε ἓνα ταξί.

'Ο σταθμὸς τοῦ τραίνου ἀ-
πέχει ὀκτὲς ἀπὸ τὴν κοινό-
πολι Βίκλαντ καί, καθώς
βγαίνουν ἔξω, παίρνουν ἓνα
αὐτοκίνητο. Οἱ τρεῖς καινουρ-
γιοφερόμενοι κάθονται πίσω
καὶ ὁ σερίφης Πάτερσον κά-
θεται πλάι στὸν σωφὲρ. Οἱ
δρόμοι εἶναι χαλασμένοι καὶ
τὸ ἀμάξι χοροπηδαεὶ στὶς
λακούδες.

—Ἐδῶ τὰ αὐτοκίνητα εἶ-
ναι πολυτέλεια, ἐξηγεῖ ὁ σε-
ρίφης χαμογελώντας. 'Ο κό-

σμος ταξιδεύει με ἄλογα καὶ τὰ ἄλογα, ὅπως ξέρετε, ἀντιπαθεῖν τοὺς ἀσφαλοστρωμένους δρόμους. Γλυστροῦν καὶ τσακίζονται.

“Αγρία βλάστησι, μεγάλα κακτοειδῆ καὶ ἀκαλλιέργητα χωράφια ἀπλώνονται δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἀπὸ μακρὰ ἀρχίζουν νὰ φαίνονται τὰ πρῶτα φωτισμένα σπίτια. Τὸ αὐτοκίνητο κάνει μιὰ στροφή καὶ μπαίνει σὲ μιὰ παλιά πέτρινη γέφυρα κάτω ἀπ’ τὴν ὁποία περνάει ἓνας ὀρμητικὸς χείμαρρος.

—“Ὅπως βλέπετε, λέει ὁ Πάτερσον, τὸ Βίκλαντ ἐξακολουθεῖ νὰ χρησιμοποιοῦν γέφυρες ποὺ χτίστηκαν ἀπ’ τὸν καιρὸ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ ἔχουν δίκην ποὺ γκρινιάζουν οἱ κάτοικοι.

—Ναί, φυσικά, ἀποκρίνεται ὁ Μάκ.

Ἄλλὰ δὲν προφταίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του καὶ φωνάζει:

—Προσέχτε! Μᾶς πυροβολοῦν!

Ἐκεῖ μπροστά τους, στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς γέφυρας, στέκονται δυὸ καβαλλάρηδες με ροῦχα κάου - μπού καὶ πυροβολοῦν. Ἐχουν σκεπασμένα τὰ πρόσωπα, ἀπὸ τὰ μάτια καὶ κάτω, με μαντήλια καὶ κρατοῦν ἀπὸ ἓνα πιστόλι στὸ κάθε τους χέρι. Οἱ τέσσερις κόννες βγάζουν γλῶσσες φωτιάς καὶ τὸ μπροστίνον τζάμι τοῦ αὐτοκινήτου θρυμματίζεται. Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαίρες

χτυπᾷ στὸ μέτωπο τὸν σωφέρ. Μιὰ ἄλλη γδέρνει τὸν ὦμο τοῦ Πάτερσον καὶ μερικὲς ἄλλες φτάνουν στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ σφυρίζουν πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τῶν τριῶν παιδιῶν ποὺ ἔχουν σκύψει νὰ φυλαχτοῦν.

Ὁ σωφέρ ἀφίνει τὸ βολάν, γέρνει πλάγια καὶ τὸ αὐτοκίνητο πηγαίνει σὰ μεθυσμένο νὰ γκρεμιστῇ πρὸς τὸ χείμαρρο. Ὁ Πάτερσον ἀπλώνει τὸ χέρι, πιάνει τὸ τιμόνι, παραμερίζει τὸν πληγωμένο, πατάει τὸ φρένο. Οἱ τροχοὶ ἀφίνουν ἓνα ὄξύ ξεφωνητὸ καὶ σταματοῦν νὰ γυρίζουν. Ὁ λα τοῦτα ἔχουν γίνει μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Μισὸ δευτερόλεπτο ἂν ἔμενε ἀκόμα ἀκυβέρνητο τὸ αὐτοκίνητο, ἀμὰ καὶ ἄνθρωποι θὰ εἶχαν κατακυλῆσει τώρα στὸ νερὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν ὀρμὴ τοῦ ρεύματος. Τὴν ἴδια στιγμή ποὺ τὸ αὐτοκίνητο σταματάει, σαλτάρει ἔξω ὁ Πάτερσον καὶ τὰ δυὸ περίστροφα στὰ γυμνασμένα του χέρια ἀρχίζουν νὰ βῆχουν ξερά. Ἡ νυχτὰ γεμίζει ἀστραπές. Οἱ προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου φωτίζουν τὴν ἄγρια μάχη.

—Ἀπάνω τους καὶ τοὺς φάγαμε!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Τζιμ Γκάφα ποὺ ἔχει τρυπώσει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Μάκ καὶ τῆς Ἑλλεν καὶ κρατᾷ με τὶς παλάμες του βουλωμένα τ’ αὐτιά του. Ἀπάνω τους σερίφη!

Ἄλλὰ ὁ σερίφης Πάτερσον

δὲ χρειάζεται κουράγιο γιὰ νὰ κἀνῃ τὴ δουλειά του. Στέκει ἀσάλευτος ἐκεῖ πλάϊ στὸ αὐτοκίνητο καὶ τὰ πιστόλια του κελαιδοῦνε γλυκά. Κάποια ἀπὸ τὶς σφαῖρες του ἔχει πετύχει τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ καθαλλάρηδες. Ἀκούγεται μιὰ βλαστήμια καὶ μιὰ κραυγὴ πόνου. Μὰ ὁ πληγωμένος δὲν πέφτει. Γέρνει ἄπάνω στὸ ἄλλογό του καὶ πιέζει μὲ τὰ σπηροῦνια τὰ πλευ-

Ἕνα λάσσο τυλίγεται τότε γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς νεαρῆς κοπέλας!

ρά του. Τὸ ζῶο τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἐξαφανίζεται στὸ βάθος τοῦ δρόμου. Πίσω ἀκολουθεῖ ὁ δεύτερος καθαλλάρης πού κάθε τόσο, προστατεύοντας τὴν ὑποχώρησι, γυρίζει καὶ πυροδολεῖ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔχουν χαθῇ κι' οἱ δυὸ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Πάτερσον ξαναγυρίζει στὸ αὐτοκίνητο. Κρεμάει πάλι στὴ μέση του τὰ πιστόλια κι' ἕνα ἄσκημο χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπό του...

—Μάντρε ντίος! (*) Στοιχηματίζω πῶς τὸ πανηγύρι αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸ χατήρι σας, λέει στὰ παιδιὰ. Σὲ κάποιον δὲν ἀρέσει αὐτὸς ὁ περίπατος πού σχεδιάζετε νὰ κάνετε.

Ὑστερα πηγαίνει κοντὰ στὸ σῶφρ. Εἶναι νεκρός. Ἔναι μικρὸ ρυάκι αἵματος κατακυλάει ἀπὸ τὸ μέτωπο στὰ μάγουλά του. Ἀφουγκράζεται τὴν καρδιά του. Δὲν λειτουργεῖ.

—Ὁ καυμένος ὁ Φελίππε!, ἀναστενάζει ὁ σερίφης. Ἦταν ὁ πιὸ ἡσυχος ἄνθρωπος τοῦ Βίκλαντ!

Παραμερίζει τὸ πτώμα, κάθεται στὴ θέσι του καὶ πιάνει τὸ βολάν. Ἀνάμεσα στὰ φρύδια του ἔχει σχηματιστῇ ἕνα βαθὺ χαντάκι.

—Τὸ σχέδιό τους ἦταν νὰ μᾶς γκρεμίσουν στὸ ποτάμι!, λέει καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾷ πάλι. Δὲν τὰ κατάφεραν... Μὰ γιὰ ποιό λόγο νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν;...

(*) Μ η τ έ ρ α τ ο ὗ Θ ε ο ὡ στὴν ἰσπανικὴ γλῶσσά.

Ὁ Μάκ μιλάει γιὰ τρία
μυστηριώδη χαρτιά που
ἀνήκουν στὸν Φρέιχ.

ΤΟ ΒΙΚΛΑΝΤ ἔχει δυὸ ξενοδοχεῖα. Ὁ σερίφης τοὺς ὀδηγεῖ στὸ «Χρυσὸ Παγῶνι». Εἶναι ἓνα παλιὸ τριώροφο κτίριο ποὺ στὸ πρῶτο πάτωμά του λειτουργεῖ ἓνα μπάρ καὶ μιὰ λέσχη. Στὸ πίσω μέρος τῆς αὐλῆς εἶναι οἱ σταῦλοι γιὰ τὰ ἄλογα τῶν ταξιδιωτῶν. Νοικιάζουν δυὸ δωμάτια. Ἐνα γιὰ τὴν Ἑλέν κι' ἓνα γιὰ τὸν Μάκ καὶ τὸν Τζίμ. Εἶναι ἀπλὰ ἐπιπλωμένα καὶ κάπως ἀνετά. Ὅταν τοικοτοποιῶνται ὁ Πάτερσον τοὺς καληνυχτίζει.

—Λυπᾶμαι πολὺ γιὰ τὸν σωφέρ, τοῦ λέει ὁ Μάκ καθὼς τοῦ σφίγγει τὸ χέρι. Μὰ δὲν θὰ μείνουν ἀπροσπάτητα τὰ παιδιὰ του καὶ ἡ γυναίκα του. Ὅσο γιὰ τοὺς δυὸ καβαλλάρηδες, θὰ μάθουμε σύντομα ποιοὶ εἶναι.

Ὁ σερίφης ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

—Δὲν ξέρω ἀκριδῶς τί ζητάτε στὸν τόπο μας, λέει. Ἀλλὰ, μιὰ καὶ εἴστε φίλοι τοῦ Τζαίημς Στούαρτ, εἴστε καὶ δικοὶ μου. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, εἶμαι μαζί σας. Μονάχα πρὸς ἀπὸ οὐρίο τὸ πρῶτ' εἰς χρειαστῇ νὰ σὰς ἐφοδιάσω μὲ πιστόλια. Δὲν βῆναι ἄσκημα νὰ κρατᾷ ὁ καθένας ἀπὸ σὰς κι' ἓνα σιδερικὸ μὲ μερικές σφαῖρες ἀπάνω του. Ὁ ἀέρας ἐδῶ δὲν εἶναι καὶ τόσο ὑγιεινός. Γειά σας...

Ἔφαγαν πρόχειρα καί,

Καὶ τότε πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ξαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα.

πρὶν ξαπλώσουν, κάθονται γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι στὴν κάμαρη τοῦ Μάκ, νὰ μιλήσουν. Ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς ρέπορμερ βγαίνει ἀπὸ τὴν τσέπη του τρία χαρτιά.

—Τώρα που φτάσαμε στὸ Βίκλαντ, μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε, λέει. Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ μὰς κάνανε δείχνει πῶς ξέρουν γιὰ ποῖο λόγο ἐρχόμαστε. Κι' αὐτὸ φυσικὰ φαίνεται ὅτι τοὺς ἀνησυχεῖ. Ὁ-

πως σ'ας είπα και πρὶν ξεκινήσουμε ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἀπὸ τὴν τελευταία ἐπίσκεψι πὺ ἐκανα στὸ σπῖτι τοῦ ἀρχικατάσκοπου Φρέλιχ, ἔμαθα πολλά ἐνδιαφέροντα πράγματα (*). "Ὅταν βρέθηκα αἰχμάλωτος μέσα στὶς δυὸ μεγάλες σιδερένιες ἀρπάγες, ἀνίκανος νὰ πραγματοποιήσω τὴν ἐλαχιστὴ κίνησι, ὁ Φρέλιχ πέτυχε καὶ πάλι νὰ ἐξαφανιστῇ. "Ὅταν ἔμεινα μόνος κατὰφερα νὰ γλυστρήσω ἀπὸ τὰ βαρεῖα αὐτὰ σίδερα...

—Μιὰ στιγμὴ!, τὸν διακόπτει ὁ Τζίμ Γκάφας. Ἐσὺ ἦσουν ἢ τὸ Γεράκι;

—Εἶσαι ἡλίθιος, Τζίμ!, τοῦ λέει καὶ τὸν κυττάζει λοξά. "Αφσέ με νὰ μιλήσω καὶ μονάχα ὅταν ἔχῃς τίποτα σοβαρὸ νὰ πῇς, τότε ν' ἀνοίγῃς τὸ στόμα σου!

Ὁ ἀραπάκος σουρώνει τὰ χεῖλια καὶ κατσουφιάζει. Καταλαβαίνει ὅτι ἔκανε πάλι κάποιον καινούργιον γκάφα, ἀφοῦ μίλησε μπροστὰ στὴν Ἑλθεν γιὰ τὸ Γεράκι, καὶ μαζεύεται σάν... ψόφιος κορηός! Εἶναι ὁ μόνος ὕστερα ἀπὸ τὴν κυρία Μάργκαρετ Ντάνν, τὴν μητέρα τοῦ Μάκ. πὺ ξέρεῖ ὅτι ὁ νεαρὸς ρεπορτερ καὶ τὸ Γεράκι, ὁ Νεὸς Ὑπεράνθρωπος, εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Κανεὶς ἄλλος δὲν ξέρεῖ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ, ὅτι ὁ Μάκ Ντάνν χάρις σ' ἕνα θαυματουργὸ δαχτυλίδι μὲ μπλὲ πέτρα, πὺ φορά-

ει στὸ δάχτυλό του καὶ πὺ περιέχει ἕνα μαγικὸ ὑγρὸ, μπορεῖ μέσα σὲ μισὸ δευτερόλεπτο νὰ γίνῃ ὁ πῖδ δυνατὸς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, νὰ ταξιδεύῃ σὰ γεράκι στὸν ἀέρα, νὰ μὴ τὸν πειράζουν οἱ σφαῖρες, νὰ πραγματοποιῇ ἀπίστευτα κατορθώματα μ' ἕνα λόγο. Οὔτε ἡ Ἑλθεν τὸ ξέρεῖ ἀκόμα καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Μάκ κυττάζει λοξὰ τὸν μικρὸ χαζὸ ἀραπάκο πὺ ἔκανε πάλι τὴν γκάφα του.

—"Ὅταν λοιπὸν πέτυχα νὰ ἐλευθερωθῶ, δὲν ἔφουα ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Φρέλιχ, λέει. Ἐκανα μιὰ συστηματικὴ ἔρευνα. "Ἀνοῖξα συρτάρια, ντουλάπες, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες κρυφῶνες πὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα. Σ' ἕνα σιδερένιο κουτί, πὺ δὲν πρόφτασε νὰ πάρῃ μαζί του ὁ ἀρχικατάσκοπος ἢ πὺ τὸ λησμόνησε πάνω στὴ σύγχυσί του, βρῆκα αὐτὰ τὰ τρία χαρτιά πὺ μὰς δίνουν τὴ λύσι τοῦ μεγάλου αἰνίγματος πὺ βασανίζει δυὸ μῆνες τώρα ὅλες τὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ ἀόρατος θάνατος καὶ ἡ ραδιενεργὸς βροχή, δυὸ καινούργια μυστικὰ ὄπλα πὺ ἐδημιούργησαν χιλιάδες ἀθῶα θύματα, κατασκευάζονται στὸ Γαλάζιο Βουνό. Ἐκεῖ ἔχει ἐγκαταστήσει τὰ ἐγκληματικὰ του ἐργαστήρια ὁ Φρέλιχ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μεταφέρει ὅτι τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ διαπράξῃ τὶς ἀπαίσιες δολοφονίες πὺ σχεδιάζει κάθε τόσο ὁ φοβερὸς καὶ ἀσύλληπτος αὐ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος «Κίτρινοι Δράκοντες».

τὸς κακοῦργος. Ἡ φωτογραφική μηχανή, πού σκοτώσε τὸν ὑφυπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν Στήβενσον, ἐξέπεμψε μιὰ θανατηφόρο ἀκτίνα πού καίνεις δὲ μπόρεσε νὰ ἀντιληφθῇ ἢ νὰ μαντέψῃ. Ὁ τυφλὸς μὲ τὸ ἀκορντέον πού σκοτώσε τὸν εἰσαγγελέα, τὴν ἴδια ἀκτίνα χρησιμοποίησε (*). Ἀπὸ τὴ φυσαρμονικά του ἔστειλε τὸν θάνατο στὸν δικαστικό, πού ἔβγαине ἀπ' τὸ σπῆτι του ἀνύποπτος. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔμαθα διαβάζοντας μιὰ δακτυλογραφημένη ἀναφορά πρὸς τὸν Φρέλιχ ἀπὸ κάποιον, τὸν ὑπαοχηγὸ σίγουρα τῆς ὁργανώσεώς του. Στὴν ἀναφορά γίνεται καθαρὰ λόγος γιὰ τὰ μυστικά ἐργαστήρια, πού ἔχουν ἐγκατασταθῇ στὸ Γαλάζιο Βουνό, πέσα ἀπὸ τὶς πεδιάδες τῶν βάλτων. Ἐκεῖ ζοῦν μονάχα μερικὲς φυλὲς ἀγρίων ἐρυθροδόμων. Ἡ ἀναφορά αὕτη πού ὑπῆρχε μέσα στὸ σιδερένιο κουτί εἶναι τὸ ἓνα ἀπὸ τοῦτα τὰ τοῖα χαρτιά πού βλέπετε. Τὰ ἄλλα δυὸ εἶναι ἀντίγραφα μνημάτων πού ἔχουν διαβιβασθῇ μὲ μυστικὸ ἀσύρματο. Ἦταν σὲ μιὰ συνθηματικὴ γλώσσα μὰ κατῶρθωσα νὰ τὰ ἀποκρυπτογραφήσω. Ὁ Φρέλιχ καλεῖται ἐπειγόντως στὸ Γαλάζιο Βουνὸ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ πειράματα ἐνδὸς καινούργιου μέσου καταστροφῆς πού πρόκειται νὰ διαρκέσουν 15 μέρες. Ἐκεῖ πηγαίνουμε κι' ἐμεῖς. Σκοπὸς μας εἶναι νὰ συ-

ναντήσουμε τὸν Ἑντμοντ Φρέλιχ καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσουμε μέσα στὴ φωλιά του... Ἡ δουλειὰ αὕτη δὲν εἶναι φυσικὰ εὐκόλη. Θὰ ρισκάρουμε τὰ ζωὴ μας. Ἀλλὰ μονάχα ἔτσι μποροῦμε νὰ προσφέρουμε μιὰ θετικὴ ὑπηρεσία στὴν πατρίδα μας καὶ στὴν ἀνθρωπότητα!

—Ζήτω ἡ Ἀμερικὴ!, φωνάζει ἐνθουσιασμένος ὁ Γκάφας.

—Τώρα λοιπόν, συνεχίζει γοιμολώνοντας γιὰ τὸν ἐνθου-

Ξαφνικά, ὁ Μὰκ γουρλώνει τὰ μάτια καὶ κινεῖται γοργά.

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 8.

σιασμό του άρσάκου ο Μάκ, τὰ ξέρετε όλα. Υπάρχει ἀκόμα καιρός νὰ σκεφτήτε ἂν πρέπει νὰ με ἀκολουθήσετε ἢ ὄχι...

—Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ρωτᾷς, Μάκ, λέει ἡ Ἑλλεν καὶ τὸ βλέμμα της ἀγκαλιάζει γεμάτο λατρεία τὸ ὁμορφὸ πρόσωπο τοῦ τολμηροῦ ἔφηβου. Θάβρουμε μαζί σου, ἔστω κι' ἂν προκειται ν' ἀνταμώσουμε τὸ θάνατο...

—Εἶσαι σύμφωνος με τὴν

Τὸ Γεράκι ἐφαρμά ἐναντίον τους καὶ τοὺς τσακίζει τὰ κρανία!

Ἑλλεν, λέει ἐπίσημα καὶ ὁ Τζίμ Γκάφας. Θὰ τοὺς φάμε ...τὸ μάτι!

—Ἐν τάξει, παιδιά! Σὰς εὐχαριστῶ. Ἐννοεῖται πὼς κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ μας. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι!

—Μποροῦμε λοιπὸν τώρα νὰ ξαπλώσουμε. Τὸ δωμάτιό σου εἶναι ἀκριβῶς πλάι, Ἑλλεν. Σὲ περίπτωσι ἀνάγκης χτυπᾷς τὴ μεσόπορτα...

—Δὲ θὰ χρειαστῇ, Μάκ. Ἀπόψε τοῦλάχιστον, ὕστερὰ ἀπὸ τὸ φόνο τοῦ σωφῆρ, νομίζω πὼς δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήσουν. Καληνύχτα...

Τρεῖς ἐχθρικοὶ ἐπισκέπτες γαζώνουν τὸ δωμάτιο τοῦ Μάκ καὶ πεθαίνουν.

ΚΑΘΩΣ ὅμως ἐτοιμάζεται νὰ σηκωθῇ, βλέπει τὸν Μάκ νὰ σφίγγῃ τὰ δόντια καὶ τὰ μάτια του νὰ λάμπουν παράξενα. Τὸν βλέπει ν' ἀπλώνῃ τὰ χέρια, νὰ σπρώχνῃ τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου ποὺ βρίσκεται ἀπάνω στὸ τραπέζι, καὶ νὰ τὴ ρίχνῃ στὸ πάτωμα, βυθίζοντάς το σκετάδι τὴν κάμαρη. Ταυτοχρόνως αὐτὴ καὶ ὁ Τζίμ δέχονται ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στήθος καὶ σωριάζονται ἀνάσκελα στὸ πάτωμα. Πλάι τους πέφτει ὁ Μάκ.

—Θαρρῶ πὼς δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο αἰσιόδοξη!, τῆς ψιθυρίζει στ' αὐτὴ. Πᾶνε καὶ γιὰ δεύτερη κηδεῖα ἀπόψε. Δὲν τοὺς ἔφτανε ὁ σωφῆρ!...

—Μὰ τί ἔπαθες, Μάκ; ρωτάει ξαφνιασμένη ἡ Ἑλένη καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν διακρίνῃ στὸ σκοτάδι. Τί ἔπαθες καὶ παραμιλάς;

Ὁ Μάκ Ντάνυ ὅμως δὲ μιλάει. Ἐχει φέρεῖ τὴν μπλὲ πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ μὲ τὸ μαγικὸ ὕγρὸ στὸ στόμα του. Ἡ ἀπάντησι ἔρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὰ τζάμια θρυμματίζονται μὲ πάταγο κι' ἓνα πλήθος ἀπὸ σφαίρες περνοῦν ξυστὰ πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐκεῖ ὅπου πρὶν μισὸ λεπτὸ κάθονταν καὶ μιλοῦσαν τὰ τρία παιδιὰ. Περνοῦν ξυστὰ καὶ κορφώνονται στὸν ἀπέναντι τοίχο.

—Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγρων! Μὰς τὴ σκόσανε μπαμπέσικα!, ξεφωνίζει ὁ Τζίμ. Ἀχ μωρὲ ἂς εἶχα ἓνα μυδραλλιοβόλο καὶ σὰς κανόνιζα ἐγώ!

Ὅμως ξαφνικὰ τό...βουλώνει καὶ τὰ μάτια του εἶναι ἔτοιμα νὰ πεταχτοῦν ἀπ' τὶς κόγχες τους. Μέσα στὸ κάδρο τοῦ παραθύρου διακρίνεται μιὰ γινώριμη σιλουέττα: Τὸ Γεράκι! Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος μὲ τὴν μπλὲ φόρμα καὶ τὴν κόκκινην μπέρτα μὲ τὰ μαλαματένια κρόσια κρεμασμένα στοὺς ὤμους, ὁρμάει πρὸς τὰ ἔξω. Τρία ἀξέυριστα μούτρα ἔχουν προβάλει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ ἔξη πιστόλια ξερνοῦν μολύβι καὶ φωτιά ἐπάνω του. Μὰ ὁ ἀόρατος θώρακος τὸν προστατεύει. Αἰσθάνεται μονάχα κάτι σὰν τρεῖς μπημάτα καρφίτσας καὶ βγαίνει μιὰ ἄγρια κραυγὴ. Τινάζεται σὰ βολίδα καὶ μὲ

Ὁ Τζίμ Γκάφας παίρνει στάσι πυγμάχου καὶ...τίς τρώει!

μιὰ κίνησι οἱ τρεῖς κακούργοι γκρεμίζονται ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ γροθιὲς τοῦ Γερακιοῦ διαγράφουν τρία θανάσιμα τόξα καὶ πέφτουν σὰν ἀστροπελέκια στὰ κρανία τῶν κακούργων. Ἀφίνουν τὰ πιστόλια νὰ πέσουν στὸ χῶμα καὶ ὕστερα σωριάζονται κι' αὐτοὶ μὲ τοποποιημένα κρανία δίπλα τους.

Ὅλα τούτα ἔχουν γίνεῖ μέσα σ' ἓνα χιλιοστὸ τοῦ δευτε-

ρολέπτου και τὸ Γεράκι σαλτάρει πίσω στὸ παράθυρο, φέρνει τὴν πράσινη (*) πέτρα τοῦ δαχτυλιδίου στὸ στόμα του καὶ τρυπώνει πάλι στὴ σκοτεινὴ κάμαρη. Ἡ Ἑλλην, ποὺ δὲν ἔχει καταλάβει τὴν ἀπομάκρυνσί του, σέρνεται μετὰ τὴν κοιλιὰ στὸ πάτωμα καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεχωρίσῃ στὸ σκοτάδι τὸν Μάκ.

—Ποῦ εἶσαι, Μάκ; ρωτᾷ.

—Ἐδῶ, Ἑλλην!, φωνάζει. Νομίζω ὅτι σταματήσανε νὰ ρίχνουν. Μποροῦμε νὰ σηκωθοῦμε...

Πρῶτος σηκώνεται αὐτός. Ἀνάβει ἓνα σπέρτο. Βρίσκει τὴν λάμπα καὶ τὴν μαζεύει ἀπ'τὸ πάτωμα. Εὐτυχῶς δὲν ἔχει σπάσει καὶ τὴν ἀνάβει. Ὁ τοίχος ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ' τὸ παράθυρο εἶναι κατεστραμμένος ἀπὸ τὶς σφαίρες. Μερικὲς ἔχουν καρφωθῇ στὸ τραπέζι. Τὸ πίσω μέρος τῆς καρέκλας, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ λίγα λεπτὰ νωρίτερα ἀκούμπουσε ἡ ράχη τοῦ νεαροῦ ρεπορτερ εἶναι διάτρητο.

—Ἐμένα εἶχαν βάλεи στὸ σημάδι, λέει ὁ Μάκ. Μὰ πάλι τζιφος ἢ δουλειά τους. Εὐτυχῶς ποὺ πρόλαβα καὶ τοὺς εἶ-

δα νὰ σκορφαλῶνουν στὸ παράθυρο. Διοφρετικὰ, θάμασταν ὅλοι μακαρίτες τώρα...

—Εἶναι ἀπίστευτο πὺς πρόφτασες μέσα σὲ μισὸ λεπτὸ νὰ σβύσης τὴ λάμπα, νὰ μᾶς ρίξῃς στὸ πάτωμα, νὰ πέσης καὶ σὺ δίπλα μας, λέει ἡ Ἑλλην. Αὐτὲς οἱ κινήσεις ποὺ ἔγιναν ἀστραπιαῖα μᾶς γλύτωσαν.

—Εἶμαι λιγάκι σβέλτος, ἀποκρίνεται καὶ χαμογελαεὶ αὐτός.

—Καὶ τὸ Γεράκι; Ἐσχινὰς τὸ Γεράκι; μπαίνει στὴ συζήτησι ὁ Γκάφας.

—Ποιό Γεράκι; ρωτᾷ με ἀπορία ἡ Ἑλλην.

—Δὲν εἶδες τὸ Γεράκι; ἐπιμένει ὁ ἀρπαχός.

Ἡ Ἑλλην γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάκ.

—Τί λέει ὁ Τζιμ; Δὲν καταλαβαίνω.

Ὁ Μάκ ρίχνει μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν Γκάφα.

—Ὁ Τζιμ βλέπει παράξενα ὄνειρα κάθε τόσο. Νομίζω ὅτι τοῦ χρειάζεται ἐπὶ τέλους καρπαζιά!

Καὶ σηκώνει τὸ χέρι.

Ὁ Γκάφας ποὺ καταλαβαίνει πάλι τὴν...γκάφα του σκύβει πειθαρχικὰ καί...εἰσπράττει τὴν καρπαζιά.

«Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου, σὲ συλλαμβάνω, Μάκ Ντάνυ!»

(*) Ὁ Μάκ Ντάνυ ἔχει δυὸ δαχτυλίδια στὰ χέρια του. Ἐνα μετὰ κι' ἓνα μετὰ πράσινη πέτρα ποὺ τοῦ ἔφησε κληρονομία ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, ὁ σοφὸς Ἀρθούρ Ντάνυ. Τὸ ἓνα, ἐκεῖνο μετὰ τὴν μπλε πέτρα, ὅταν τὸ φέρνει στὸ στόμα του, τὸν κάνει Ὑπεράνθρωπο. Τὸ ἄλλο μετὰ τὴν πράσινη πέτρα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὸν ξαναφέρει στὴ φυσικὴ του κατάστασι.

Η ΥΠΟΛΟΙΠΗ νύχτα περνάει ἡσυχᾶ. Οἱ πιστολιές ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ νωρὶς δὲν ἀνησύχησαν κανένα. Στὸ Βίκλαντ οἱ διαφορὲς λύνονται

καὶ σήμερα ἀκόμα μὲ σφαῖρες καὶ οἱ περὶ σφόδρα ἄνθρωποι δὲν κάνουν τὸν κόπο νὰ σηκωθοῦν ἀπ' τὰ κρεβάτια τους, μακάρι ὁλάκερη μάχη νὰ γίνεται ἔξω ἀπ' ὅτην πόρτα τους. "Αν δὲν ἀνησύχησαν ὅμως ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, τὰ ξημερώματα, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ «Χρυσοῦ Παγώνιου», βρίσκουν τοὺς τρεῖς παλληκαράδες μὲ συντριμμένα κρανία. Εἶναι τρία καθάρματα ποὺ δημιουργοῦσαν κάθε τόσο φασαρίες στὸ Βίκλαντ, πληρωμένοι φονιάδες, ἄνθρωποι τοῦ σκοινι-ρῦ καὶ τοῦ παλουκιῦ. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ ἀνησυχεῖ τοὺς κατοίκους. Φοβοῦνται πῶς ἢ παρὰ τοὺς θὰ ζητήση νὰ πάρη ἐκδίκησι καὶ πῶς τὸ αἷμα θ' ἀοχίσῃ νὰ τρέξη ἀφθονο στοὺς δρόμους καὶ στὶς ταβέρνες. "Ενας μονάχα μέσα στὸ Βίκλαντ εἶναι ἐνθουσιασμένος: Ὁ σερίφης Πάτερσον. Καὶ δὲν τὸ κρύβει.

—Τοὺς συγυρίσανε τοὺς φίλους μιὰ χαρά!, λέει. Πήρανε ἓνα καλὸ μάθημα. Καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀπὸ τὴ συντροφιά τους μπορεῖ νὰ βάλουνε μυαλό...

—Σὰ νὰ μὴν τὰ λὲς ὁμορφα, σερίφη!, τὸν κόβει ἓνας κοντόχοντρος μὲ μούτρο ἀρπαχτικοῦ ὄρνιου. Κι' οἱ τρεῖς ἦταν φρόνιμα παιδιὰ, ἀγελάρηδες στὸ ράντισο τοῦ Γούλντεμπαν. "Αν δὲν βρῆς τὸ φονιά, θάχης φασαρίες μὲ τὸ ἀφεντικό τους. Λοιπόν, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω...

Ὁ Πάτερσον ἔχει ἀγκα-

λιάσει μὲ τὶς φούχτες τοῦ τὶς λαβὲς τῶν δυὸ πιστολιῶν, ποὺ κοέμονται στὴ μέση του, καὶ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά σὲ κείνον ποὺ μιλάει.

—Θὰ σοῦ τὴν κόψω σύντομα τὴ γλώσσα, Τζέοντ! Στάματα νὰ κουβεντιάζῃς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἀνέκαθεν δὲν μοῦ ἀρέσανε ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν τοὺς ἔξυπνους. Καὶ σὺ τὸ παρακάνεις τώρα τελευταία...

Αὐτὴ ἡ συζήτησι γίνεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου «Τὸ Χρυσὸ Παγώνι» καὶ γύρω στοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ κουβεντιάζουν ἔχει σχηματισθῇ ἓνας κύκλος ἀπὸ περιέργους.

—Ἄντε! Δίνε του, Πέρντνυ, πρὶν βρῆς τὸν μπελά σου.

Ὁ ἄντρας μὲ τὸ μούτρο τοῦ ἀρπαχτικοῦ ὄρνιου ρίχνει μιὰ λοξὴ ματιά στὸ σερίφη, κουνάει τὸ κεφάλι καὶ γυρίζει τὶς πλάτες. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως παίρνει γιὰ βόλτα στὶς φτέρνες του κι' ἓνα πιστόλι ποὺ κρατᾷ στὸ χέρι του στέλνει τρεῖς σφαῖρες πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πάτερσον. Ὁ σερίφης σαλπάρει πλάγῃ σκύβει καὶ τὰ δυὸ περιστροφά του δίνουν ἀμέσως ἀπάντησι. Ὁ Πέρντνυ πιάνει τὴν κοιλιά του καὶ γονατίζει.

—Δὲ θὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὰ μολύβια τῆς παρέας, Πάτερσον!, λέει μὲ πνιχτὴ φωνή. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ θὰ ζητήσουνε τὸ αἷμα μου πίσω.

—Καλὸ ταξίδι στὴν Κόλασι! ἀποκρίνεται ὁ σερίφης. Ἄν εἶναι σὰν καὶ σ' ἐνός

φονιάδες γρήγορα θά τους στείλω να σ' ανταμώσουν...

Και ο Νικ Πάτερσον περνάει ανάμεσα από τους περιέργους, ανεβαίνει τη σκάλα του ξενοδοχείου και χτυπάει την πόρτα της κάμαρας του Ντόνι. Ο νεαρός ρέπορτερ ανοίγει κι' ο σερίφης ρίχνει μια ματιά γύρω του. Βλέπει τον τοίχο γκρεμισμένο, σοβάδες στο πάτωμα, κόσκινο τις καρέκλες...

— Έδώ έγινε μακελλειό! λέει.

— Μας στείλανε κάμποσες σφαίρες χθές το βράδυ απ' το παράθυρο, λέγει ο Μάκ, μα ετυχώς δεν ήσαν άσσοι στη σκοποβολή. Δεν τὰ καταφέρανε να μὲς ξεμπερδέψουνε...

Ο Πάτερσον κάθεται σε μια καρέκλα.

— Άς μιλήσουμε σοβαρά, κύριε Μάκ, λέει. Πρέπει να φύγετε το συντομότερο απ' το Βίκλαντ. Όλα αυτά που έγιναν χθές το βράδυ δεν είναι άστεια. Δεν ξέρω το λόγο μὰ εἶμαι βέβαιος πὼς υπάρχουν κάποιοι που ἔχουν ὅλεει σκοπὸ νὰ σὰς ἐξοντώσουν. Άν δὲν πάθετε ὡς τώρα κανένα κακὸ αὐτό, ὀφείλεται σίγουρα στὴν καλὴ σας τύχη. Όμως ποῖος σὰς ἐγγυάται πὼς θὰ κερδίζετε ὡς τὸ τέλος;

Ο Μάκ Ντόνι τὸν κυττάζει σκεπτικὸς.

— Φαύτασαι λοιπόν, Πάτερσον; ρωτᾷ.

Ο σερίφης χαμογελάει.

— Άν ἦταν γιὰ μένα δὲν

θὰ φοβόμουν, λέει. Μὰ θὰ ἦταν ἁμαρτία νὰ χαθῇ ἐσὺ κι' ἡ παρέα σου. Γι' αὐτὸ σοὺ λέω πὼς πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ Βίκλαντ πρὶν γίνουν τὰ πράγματα σοβαρώτερα.

— Έν τάξει, σερίφη! Θὰ φύγουμε. Αὔριο τὸ πρωτὶ φεύγουμε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Πάτερσον παίρνει μιὰ χαρούμενη ἑκφραση.

— Ἐπιτέλους! Ἀρχίζεις νὰ γίνεσαι λογικός. Όταν ξαναγυρίσης στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ καθήσης, καὶ τὰ λογαριασῇς, ψυχραῖμα τὰ πράγματα θὰ δῆς πόσο δίκιο εἶχα...

— Δὲν κατάλαδες, σερίφη!, τὸν κόβει ὁ Μάκ.

— Τί δὲν κατάλαβα, ἀπορεῖ αὐτός.

— Θὰ φύγουμε αὔριο. Σοὺ ἔδωσα τὸ λόγο μου. Μὰ ὁ δρόμος μας δὲ θὰ εἶναι γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη... Θὰ τραβήξουμε κατὰ τὴν πεδιάδα μὲ τοὺς Βάλτους. Ἐκεῖ θὰ πάμε.

— Στους Βάλτους;

— Naί... Καὶ ἴσως πιὸ πέρα. Στὸ Γαλάζιο Βουνό.

Ο Πάτερσον τινάζεται ὀρθιος.

— Μὰ εἶσαι τρελλός, λοιπόν; Θὰ πᾶς στὴ φωλὴ τῶν Ἐρυθροδέρμων;

— Μπορεῖ!, λέει κι' ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους ὁ Μάκ. Όταν διαβάσης ὅμως ὅσα θὰ γράψω ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ ταξίδι, θὰ καταλάβῃς...

Ο σερίφης ἐτοιμάζεται νὰ πῇ κάτι. Μὰ δὲν προφταίνει. Ἡ πόρτα ἀνοίγει κι' ἕνας ψη

λός άντρας με μαύρο κουμπί και πλατύγυρο καπέλλο μπαίνει στην κάμαρα. 'Ο Πάτερσον τον χαιρετάει με σεβασμό. 'Εκείνος άνταποδίδει χωρίς όρεξη τὸ χαιρετισμὸ καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεαροῦ ρέπορτερ.

— Εἶσαι ὁ Μάκ Ντάνυ; ρωτάει με άπότομο τρόπο.

— Μάλιστα, άποκρίνεται αὐτὸς κάπως παραξενεμένος.

— Εἶμαι ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ τόπου, λέει ἐκείνος δίνοντας ἕναν ἐπίσημο τόνο στὴ φωνή του. Μάκ Ντάνυ σὲ συλλαμβάνω!

— Γιατί; ρωτάει ξαφνιασμένος ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος.

— Παραβιάσες τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας...

— Δηλαδή;

— Δὲν ἤρθες νὰ δηλώσης τὴν αἰξί σου στὸ γραφεῖο μου. Οἱ νόμοι ἐδῶ εἶναι αὐστηροὶ καὶ δὲ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ τοὺς περιφρονῇ.

— Μὰ ἦταν νερθὴ σήμερα!, ἐπεμβαίνει ὁ σερίφης.

— Ναί. Ναί. Θάρχόμουνα! λέει ὁ Μάκ. "Εγὶναι ὅμως τόσα άπρόοπτα χτέες τὸ δράδυ. "Ημουνά πολὺ παραγμένος με τὸ θάνατο τοῦ σωφέο.

'Ο Εἰσαγγελεὺς ὅμως δὲν καταδέχεται ν' ἀκούσῃ. Γυρίζει στὸν Πάτερσον.

— Πέρασέ του τὰ σίδερα στὰ χέρια, σερίφη!, διατάζει. Εἶναι κρατούμενος. Θα δικάσῃ, θὰ πληρώσῃ πρόστιμο καὶ θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὴ συντροφιά του στὴ Νέα 'Υόρκη. Στὸ Βί-

κλαντ δὲν εἶναι δεκτός.

— Μὰ κύριε, Εἰσαγγελεῦ!, διαμαρτύρεται ὁ Μάκ.

— Κάνε ὅ,τι σοῦ λέω, Πάτερσον! γρυλλίζει αὐτὸς καὶ γυρίζει τὶς πλάτες καὶ φεύγει.

'Ο σερίφης βγάζει τὶς χειροπέδες ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ χαμογελάει.

— Νὰ κάτι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα σκεφτῇ νωρίτερα ἐγώ, λέει. Αὐτὸ θὰ πῇ βάλε μυαλὸ καὶ θὰ γυρίσης θέλοντας καὶ μὴ στὴ Νέα 'Υόρκη. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο γλυτώνεις καὶ τὴ ζωὴ σου κι' ἔχεις καὶ δικαιολογία γιὰ τὴν ἐφημερίδα σου.

"Υστερα γίνεται σοβαρός:

— Μάκ Ντάνυ ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου σὲ συλλαμβάνω!

'Ο Τζιμ Γκάφας πίνει ἕνα τετραπλὸ οὐίσκι καὶ τρώει... τετραπλὸ ξύλο!

Ο ΛΟ τὸ Βίκλαντ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ξέρει τὰ νέα καὶ ὁ Τζιμ Γκάφας εἶναι άπαρηγόρητος. Θέλει σῶνει καὶ καλὰ νὰ πᾶν στοὺς ἐρυθρόδερμους. Τέτοιο... κατάντημα νὰ τοὺς γυρίσουν πίσω δὲν τὸ περίμενε.

— 'Εγὼ θὰ πᾶω μόνος!, λέει στὴν "Ελλην.

— Ποῦ θὰ πᾶς;

— Θὰ πᾶω νὰ συλλάβω τὸν ἀρχικατάσκοπο!

— Πᾶψε νὰ λὲς κουταμάρες, Τζιμ!, τὸν μαλλώνει ἡ κοπέλλα. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ ἄστειά.

Μόλις ἔχουν γυρίσει κι' οἱ

δυο απ' τὸ γραφείο του σερί-
φη στὸ ξενοδοχείο. Εἶδαν τὸν
Μάκ καὶ κουβέντιασαν μαζί
του. Εἶναι πολὺ στενοχωρημέ-
νος, ἀλλὰ δὲν τὸ δείχνει. Ἄν
ἦταν μοναχὸς του δὲν θὰ σκο-
τιζότανε καὶ πολὺ. Θὰ ἔβαζε
σ' ἐνέργεια τὴν μπλὲ πέτρα
τοῦ δρχτυλιδιοῦ του καὶ θὰ
πετοῦσε σὰ βολίδα πάνω ἀ-
πὸ τοὺς ἔρημους Βάλτους καὶ
θὰ ἔφτανε στὴ φωλιὰ τοῦ Φρέ-
λιχ. Μὰ τώρα εἶναι διαφορε-
τικά.

— Γυρίστε στὸ ξενοδοχείο,
τοὺς λέει. Τὸ ἀπόγεμα θὰ γί-
νη ἡ δίκη. Θὰ πληρώσω τὸ
πρόστιμο καὶ θὰ μ' ἀφήσουν
ἐλεύθερο. Θαρθῶ ἐκεῖ νὰ τὰ
κουβεντιάσουμε. Τὸ τραῖνο
για τὴ Νέα Ὑόρκη περνάει
ἀπὸ δῶ ὅταν σουρουπώση.
Ὡς τότε βλέπουμε. Ἐχει ὁ
Θεός.

Αὐτὰ τοὺς εἶπε, ἀλλὰ ὁ
Τζίμ Γκάφας εἶναι... ζόρικός
ἄντρας καὶ δὲν τὰ σηκώνει
κάτι τέτοια.

— Λοιπὸν πάω, λέει στὴν
Ἑλλην.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρωτᾷ
νευρικά.

— Θὰ πάω νὰ ζητήσω
πρῶτα - πρῶτα τὸ λόγο ἀπὸ
τὸν κύριο Εἰσαγγελέα. Θὰ
τὸν ρωτήσω γιατί σώνει καὶ
καλὰ θέλει νὰ μᾶς διώξη ἀπὸ
δῶ. Καὶ ἀναλόγως θὰ τοῦ δώ-
σω τὴν ἀπάντησι. Σὲ μένα
δὲν περνᾶνε αὐτά! Ὑστερα
θὰ δῶ τί θὰ κάνω.

Ὅσο στενοχωρημένη κι'
ἂν εἶναι, ἡ κοπέλλα δὲ μπο-
ρεῖ νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὸ ὕφος
ποῦ ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ μι-

κρὸς ἀραπάκος. Φουσκώνει
σὰν διάνος, ἔχει σουρωμένα
τὰ χεῖλια, γουρλωτὰ τὰ μά-
τια καὶ μπουκωμένο τὸ στό-
μα. Μασάει... μαντολάτο τοῦ
Τέξας! Εἶναι ἓνα σορόπι
σὰν λάστιχο μὲ κομμάτια ἰν-
διάνικης καρύδας, ποὺ κολ-
λάει στὸ στόμα καὶ χρειάζε-
ται ἀπεγνωσμένος ἀγῶνας
νὰ ξεκολλήσῃ τὴ μιὰ μασέ-
λα ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅσο τὸ μα-
σᾶς.

— Λοιπὸν πάω. Γεῖά σου,
Ἑλλην. Θὰ ξαναγυρίσω σὲ
λίγο.

Καὶ φεύγει. Εἶναι μιὰ με-
τὰ τὸ μεσημέρι καὶ ὁ ἥλιος
τσουρουφλίζει τὴ γῆ. Στοὺς
δρόμους οἱ διαβάτες εἶναι με-
τρημένοι στὰ δόχτυλα. Αὐτὴ
τὴν ὥρα, οἱ πιὸ πολλοὶ ἔχουν
ξαπλώσει μπαϊλντισμένοι ἀ-
πὸ τὴ ζέστη. Ἄλλοι ρίχνουν
παγωμένη μπύρα καὶ οὐίσκυ
στὸ στομάχι τοὺς προσπα-
θώντας νὰ δροσιστοῦν στὰ
μπάρ.

Ὁ Τζίμ Γκάφας ξελιγωμέ-
νος ἀπὸ τὴ ζέστη περπατάει
μὲ τὰ χεῖρια στὶς τσέπες, χα-
ζεύει δεξιὰ κι' ἀριστερά καὶ
κάθε τόσο θυμᾶται καὶ ρω-
τᾷ νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται
τὸ σπίτι τοῦ κ. Εἰσαγγελέα.
Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ δίνει
σημασία. Ποιὸς ἔχει τώρα ὁ-
ρεξί νὰ καθήσῃ νὰ κουβεντιά-
ζῃ κάτω ἀπὸ τὸν καφετὸ ἡ-
λιο μ' ἓναν τόσο δὲ ἀραπά-
κο!

— Δὲ γίνεται δουλειὰ ἔ-
τσι!, μονολογεῖ ὁ Τζίμ. Μὲ
βλέπουνε μικρὸ καὶ μὲ περ-
νᾶνε γιὰ μισὸ μερτικό. Πρέ-

πει λοιπόν νὰ φερθῶ κι' ἐγὼ σὰ μεγάλος. Τότε θὰ καταδεχτοῦνε νὰ μὲ πληροφορήσουνε.

Μπαίνει λοιπόν σ' ἓνα μπόρ πού βλέπει μπροστά του καὶ πάει κατ' εὐθείαν στὸν πάγκο. Σκαρφαλώνει στὸ ψηλὸ σκαμνὶ καὶ παραγγέλνει μιὰ λεμονάδα.

— Λάθος ἔκανες στὴν πόρτα!, τοῦ λέει ὁ μπάρμαν. Ἐδῶ δὲν πουλάμε καραμέλες καὶ λεμονάδες. Ἐδῶ πουλάμε ποτά! Οὐῖσκυ, μπύρα, τζίν καὶ τὰ λοιπά.

— Γιατί δηλαδή μου μιλάς ἔτσι; Δὲ σοῦ γεμίζω τὸ μάτι; ρωτᾷ ὁ Γκάφας. Φέρε μου ἓνα διπλὸ οὐῖσκυ!

Ὁ μπάρμαν γουρλώνει τὰ μάτια.

— Διπλό;

— Τετραπλό! ἀγριεύει ὁ Γκάφας.

— Μὲ σόδα; ρωτᾷ κατὰ-πληκτος ὁ μπάρμαν.

— Ὁχι. Χωρὶς σόδα! Ἐτσι σκέτο τὸ πίνουνε οἱ ἄντρες!

Ὁ μπάρμαν γεμίζει ἓνα ποτήρι οὐῖσκυ καὶ τὸ σπρώχνει μπροστά του. Ὁ Γκάφας τὸ φέρνει στὰ χεῖλια του. Βρωμάει σὰν παστωμένος κοριός. Ρουφᾷ λίγο, τοῦ καίγεται τὸ λαρύγγι καὶ ἀρχίζει νὰ βήχει.

Ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ ἀξούριστο μούτρο καὶ πλατύγυρο καπέλο πού κάθεται δίπλα του χαμογελάει εἰρωνικά.

— Φέρε ἓνα γαλατάκι τοῦ μικροῦ! Τὸν ἔπιασε λόξυγ-

κας!, λέει τοῦ μπάρμαν.

Ὁ Γκάφας τοῦ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιὰ καὶ ξανασηκώνει τὸ πατήρι. Τούτῃ τῇ φορά τὸ ἀδειάζει ὁλόκληρο καὶ μέσα στὸ στομάχι του ἀνάβει μιὰ δυνατὴ πυρκαϊά. Τὰ μάτια του κινδυνεύουν νὰ πεταχτοῦν ἀπ' τὶς κόγχες τους καὶ τοῦ κόβεται ἡ ἀνάσα. Ὅλα τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ κάνουν βόλτες γύρω του.

— Σὰ νὰ ζαλίζομαι!, σκέπτεται καὶ προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία του νὰ μὴ πέσῃ ἀπὸ τὸ σκαμνὶ πού κάθεται στὸ πάτωμα!

— Φέρε μιὰ λεκάνη στὸ μικρό, φωνάζει ὁ ἄντρας μὲ τὸ ἀξούριστο μούτρο. Σὲ λίγο θὰ βγάλῃ τ' ἄντερά του!

Ὁ Γκάφας ἀκούει καὶ κουντιάζεται σὰν... πετρελαὶ ομηχανή. Ἀ! Ὅλα κι' ὅλα! Δὲν ἐπιτρέπει σὲ κανένα νὰ τὸν κοροϊδεύῃ.

— Ἀκου νὰ σοῦ πῶ, φιλαράκο, λέει στὸ μαντράχαλο. Νὰ μετράς τὶς κουβέντες σου γιατί ἐγὼ δὲ σηκώνω ἄστεϊα!

Ἐκεῖνος ξεκαρδίζεται καὶ τότε ὁ Τζίμ Γκάφας πού ἔχει ζαλιστὴ γιὰ καλὰ καὶ δὲν ξέρει τί κάνει γέρνει πλάγια καὶ τοῦ ντρεσάρει μιὰ γροθιά στὰ μούτρα. Αὐτὸ ἦτανε! Ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθηκε! Ὁ ψηλὸς ἄντρας σηκώνει τὴ γροθιά του καὶ ὁ Τζίμ καταλαβαίνει σὰν νὰ γίνεται σεισμός καὶ παίρνει τρεῖς τοῦμπες στὸν ἀέρα καὶ ζαπλώνεται φαρδύς-πλατύς στὸ πάτωμα. Ἀλλὰ δὲν

κάθεται ήσυχος. Τινάζεται πάλι όρθος και παίρνει στάσι μποξέρ. Οί γροθιές μπροστά και τó κεφάλι ανάμεσα στους ώμους. Στριφογυρνάει τις γροθιές μπροστά στο στήθος του και χοροπηδάει σαν πετεινός. "Έχει δὴ κάτι

Τό χέρι της "Έλεν χτυπάει τó ώπλισμένο χέρι τού κακούργου!

τέτοια κόλπα στο ρίγκ. 'Αλλά αυτά δὲν ἔχουν ἐδώ πέρασι. 'Ο αντίπαλός του σκύβει και άπλώνει τὴ χερούκλα του και τού καταφέρει μιὰ δεύ-

τερη γροθιά και ὁ Τζίμ... βρίσκεται σκαρφαλωμένος στὸν ὦμο του!

Και, καθὼς εἶναι σκαρφαλωμένος στὸν ὦμο τού άντρα με τó ἀξύριστο μούτρο, βλέπει κάτι πού τὸν ξαφνιάζει. Εἶναι ζαλισμένος ἀπὸ τó ξύλο και τó οὐίσκυ, ἀλλά τó ντετεκτιβικό του δαιμόνιο... ὀργυρνάει! Στὴν πίσω τσέπη τού αντίπαλου τού κρέμεται ἓνα καρὸ μαντήλι πού τó ἀναγνωρίζει ἀμέσως ὁ Τζίμ. "Όμοια μαντήλια φορούσαν στο πρόσωπό οί δυὸ καβαλλάρηδες πού παραμόνευσαν χτές στὴ γέφυρα και σκότωσαν τὸν σωφέρ. Μὲ μιὰ ὀστραπιαία ταχυδακτυλουργική κίνησι, ἐνὼ ὁ ἄλλος ἀγωνίζεται νά τὸν τινάξῃ ἀπο τοὺς ὦμους του, ἀρπάζει τó μαντήλι και τó κρύβει στὴν τσέπη του. "Υστερα, ἀφήνει τὸν ἑαυτό του νά κυλήσῃ στο πάτωμα.

"Όλοι οί πελάτες τού μπάρ ἔχουν μαζετῇ γύρω του και γελάνε με τὰ χάλια του. 'Εκείνος πού τὸν ἔδειρε γελάει και χαϊδεύει τὰ πιστόλια πού ἔχει κρεμασμένα στὴ μέση του.

— "Αντε πήγαινε τώρα, ἀράπη, στο ἀπέναντι φαρμακείο νά σοὺ κολλήσουνε τσιρότα στὴ μούρη σου. Για νά μάθῃς ἄλλη φορὰ νά μὴ τὰ βάζῃς με τὸν Γκάστον "Αλαν!

Ὁ Τζίμ σημειώνει καλὰ αὐτό τó ὄνομα στο μυαλό του και σηκώνεται. Πληρώνει τó οὐίσκυ πού ἤπιε στο μπάρ

μαν και σε λίγο θγαίνει από τὸ ἀπέναντι φαρμακείο μὲ τέσσερα τσιρότα στὴν πρόσοψι. Ἐνα στὴ μύτη, ἕνα στὸ σαγόνι, ἕνα στὸ δεξιὸ μάτι κι' ἕνα στὸ μάγουλο.

— Εἶσαι ἐν τάξει, Τζίμ!, μονολογεῖ καθὼς παίρνει παρπατωώντας τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὸ ξενοδοχεῖο. Τὶς ἔφαγες ἀλλὰ ἔβαλες στὸ χέρι ἕνα μαντῆλι πού θὰ στείλῃ κάποιον στὴν κρεμάλα! Μπράβο, Τζίμ!

Καὶ ξαφνικὰ κοντοστέκεται. Θυμάται τὸν Εἰσαγγελέα.

— "Ὅχι. Καλύτερα ν' ἀναβάλω τὴν ἐπίσκεψι, λέει. "Ἄμα μὲ δῇ σ' αὐτὰ τὰ χάλια θὰ γελάσῃ μαζί μου... Καλύτερα νὰ γυρίσω νὰ βρῶ τὴν Ἑλλεν...

Ἡ Ἑλλεν ἀντιμετωπίζει τὸ θάνατο μὲ ἐκπληκτικὴ γενναιοῦτητα.

ΑΛΛΑ ἡ Ἑλλεν δὲν δρίσκεται πιὰ στὸ ξενοδοχεῖο. Ὅταν ὁ Τζίμ Γκάφας ξεκίνησε νὰ πᾶ νὰ ζητήσῃ... τὸ λόγο ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα, ἡ ὁμορφὴ κατέλλα θυδίζεται σὲ μελαγχολικέες σκέψεις.

Ξαπλώνει στὸ κρεβάτι καὶ σκέπτεται. Κάτι πρέπει νὰ κάνῃ, πρέπει νὰ βρῇ ἕναν τρόπο νὰ βοηθήσῃ τὸν Μάκ. Ἄν τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ Βίκλαντ καὶ τοὺς υποχρεώσουν νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅλα θὰ πᾶνε χαμένα καὶ ὁ ἀσύλληπτος κατὰσκοπος Φρέλιχ θὰ συνεχίσῃ

ἀνενόχλητος τὸ ἀπαίσιο ἔργο του.

Κάποιος τρόπος λοιπὸν πρέπει νὰ βρεθῇ. Ἐνῶ ὅμως εἶναι θυθισμένη σὲ σκέψεις, τὸ μάτι της σταματᾷ ξαφνί

Ὁ καβαλάρης ξεκινᾷ, κρατώντας στὰ μπράτσα του τὴ λιπόθυμῃ Ἑλλεν!

καὶ στὸ πόμολο τῆς πόρτας τοῦ δωματίου της. Κάποιος τὸ γυρίζει ἀργὰ καὶ ἀθόρυβα. Τινάζεται ὀρθὴ καὶ παραμονεύει. Καμμιὰ ὁμιλία. Μονάχα τὸ πόμολο γυρίζει. Ἐκείνος πού βρίσκεται ἀπ' ἐ-

ζω προσπαθεί ν' ανοίξη τὴν πόρτα. Μὰ ἡ "Ἐλλεν τὴν ἔχει κλειδῶσει ἀπὸ μέσα καὶ δὲν ἀνοίγει. Ἡ καρδιὰ τῆς "Ἐλλεν χτυπάει βιαστικά. Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖνος που ζητάει νὰ μπῇ τέτοιαν ὥρα στὴν κάμαρά της; Καὶ εἶναι μόνη. Ὁ Μὰκ εἶναι στὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη κρατούμενος μὲ μιὰ γελοία κατηγορία καὶ ὁ Τζίμ... βγῆκε περίπατο νὰ λύση τίς διαφορὲς του μὲ τὸν Εἰσαγγελέα!

Εὐτυχῶς ἐκεῖνος ποὺ πάλεψε μὲ τὸ πόμολο φαίνεται πῶς ὀπελπίστηκε καὶ σταμάτησε τὴν προσπάθειά του ν' ανοίξη τὴν πόρτα. Θὰ κατάλαβε πῶς εἶναι κλειδωμένη. Ἡ "Ἐλλεν πλησιάζει στὸ παρὰθυρο καὶ ρίχνει πίσω ἀπ' τὶς κλειστὲς γρίλλιες μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ δρόμο. Ἡσυχία. Τίποτε τὸ ὑποπτο. Μερικοὶ περαστικοὶ μόνον βάδιζαν βιαστικά προσπαθώντας ν' ἀποφύγουν ὅσο γίνεται τὸ μεσημεριάτικο λιοπύρι.

— Μπορεῖ καὶ νὰ γελάστηκα, λέει. Ἴσως νὰ νόμισα πῶς κάποιοι κουνοῦσε τὸ πόμολο ἐνῶ στὴν πραγματικότητά δὲν συνέβαινε τίποτα. Ἀχ! Θεέ μου. Ἐχῶ γίνει πολὺ νευρική.

Πηγαίνει πάλι πρὸς τὴν πόρτα. Τὴν ξεκλειδώνει ἀθόρυβα. Ρίχνει ἓνα βλέμμα στὸ διάδρομο. Κανείς. Ἀδικολοῖπὸν εἶχε φοβηθῇ. Ξαναμπαίνει στὴν κάμαρά καὶ κλείνει τὴν πόρτα. Ἀλλὰ τοῦτη τῇ φορὰ δὲν προφταίνει νὰ τὴν κλειδῶση. Κάποι-

ος περνάει τὸ πόδι του μέσα. Ἐνα πόδι ποὺ φοράει μιὰ λασπωμένη μαύρη μπότα καὶ σπρώχνει μὲ δύναμι. Ἡ "Ἐλλεν ἀφίνει μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ καὶ πέφτει πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ ἄγνωστος μπαίνει στὴν κάμαρα καὶ κρατᾷ ἓνα πιστόλι στὸ χέρι. Εἶναι ἓνας μεσόκοπος ἄντρας μὲ ψαλιδισμένο μουστάκι καὶ βλογιοκομμένο πρόσωπο. Κάτω ἀπὸ τὸ πλατύγυρο καπέλλο του τὰ μάτια του τὴν κυττάζουν ἄγρια.

— Ἄν βγάλῃς τσιμουδιά, βὰ σου φυτέψω δυὸ μολύβια στὸ ὠραῖο σου στήθος!, τῆς λέει. Ἄν ὅμως εἶσαι φρόνιμη τότε θὰ πῶ στὸ ἀφεντικό νὰ σοῦ χάρισι τὴ ζωή.

— Τί ζητεῖτε ἀπὸ μένα; ρωτᾷ μὲ μισοσδυσμένη φωνὴ ἡ "Ἐλλεν.

— Ἐτοιμάσου νὰ πᾶμε πορὰ μιὰ ἐκδρομὴ μὲ τὸ ἄλογο!, ἀποκρίνεται αὐτός. Ἄντε, γιατί εἶμαι πολὺ διαστικός.

Καὶ καθὼς τῆς μιλάει παίξει μὲ τὸ πιστόλι του. Ἡ κοπέλλα μένει ἀσάλευτη. Τὸν κυττάζει μονάχα καὶ τὸ μυαλό της δουλεύει γοργά.

— Ποιὸς εἶναι τὸ ἀφεντικό σου; ρωτᾷ προσπαθώντας νὰ κερδίση καιρό.

Εἰς αὐτὸν σκουρώνει τὰ φρύδια.

— Δὲ μ' ἀρέσουνε οἱ γυναικες ποὺ εἶναι περίεργες!, λέει. Ἄντε κουνήσου...

Καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι νὰ τὴν τραβήξῃ διὰ τῆς βίρας

έξω απ' την κάμαρα. 'Η 'Ελλην όμως έχει αποφασίσει να τὰ παίξει όλα για όλα. Πη δάει πλάτια καί, με μιάν κίνηση καλὰ μελετημένη από πρίν, καταφέρνει ένα τεχνικό χτύπημα στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ ποὺ κρατᾷ τὸ πιστόλι. Εἶναι ένα απ' τὰ πολλὰ κόλπα τῆς γιγαντέζικης πάλης Ζίου - Ζίτσου ποὺ ἔχει διδαχθῇ πρίν γίνῃ βοηθὸς τοῦ Μὰκ Ντάνυ. 'Ο ἄγνωστος ἀφήνει μιὰ κραυγὴ πόνου. Ξαφνιασμένος ἀπὸ τὸ δυνατό χτύπημα, τὰ δάχτυλά του παραλύουν καὶ τὸ πιστόλι γλιστράει στὸ πάτωμα. Μ' ἓνα καινούργιο κόλπο ἡ 'Ελλην, πρίν ἐκείνος προφτάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξὴ ἀρπάζει τὸ ὄπλο καὶ τὸν σημαδεύει.

— Ἀπάνω τὰ χέρια, ληστή!, γρυλλίζει.

Ἐκεῖνος, σαστισμένος καὶ φοβισμένος μαζί ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη τροπὴ ποὺ πῆσανε τὰ πράγματα, σηκώνει τὰ χέρια. Ἡ κοπέλλα τοῦ παίρνει καὶ τὸ δεύτερο πιστόλι ποὺ ἔχει στὴ ζώνη του.

— Καὶ τώρα προχώρει!, τὸν διατάζει. Θὰ κατεβούμε συντροφικὰ τὴ σκάλα καὶ θὰ σὲ πάω στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ σερίφη! Ἐκεῖνος θὰ σὲ ρωτᾷ καὶ σὺ θ' ἀπαντᾷς. Σ' αὐτὸν δὲν πιστεύω νὰ κάνῃς τὸ ζόρικο. Θὰ σὲ ρωτήσῃ καὶ σὺ θὰ τοῦ πῇς ποῖο εἶναι τ' ἀφεντικό ποὺ σὲ πληρώνει.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔχει κάτι τὸ μεταλλικὸ κι εἶναι γεμάτη ἀπειλή. 'Ο κακοῦργος κατα-

λαβαίνει πὼς τούτῃ ἡ κοπέλλα δὲν ἀστειεύεται.

— Ἐν τάξει!, τῆς λέει. Ἐχασα. Κέρδισες τὴν παρτίδα.

Κι' ἓνα ἄσκημο χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπό του.

— Πάμε!

Ἄν πρόσεχε λίγο καλύτερα, ἡ 'Ελλην θὰ διάβαζε μιὰ παράξενη ἀστραπὴ στὰ μάτια του. Ὅμως δὲν τὸν προσέχει. Ἀνοίγει μὲ τὸ πόδι τῆς τὴ μισόκλειστη πόρτα καὶ τὸν ἀφήνει νὰ περάσῃ. Βγαίνουν στὸ διάδρομο.

— Κατέβαινε τώρα φρόνιμα τὴ σκάλα, τοῦ λέει. Ἄν κάνῃς πὼς παραπατᾷς καὶ δοκιμάσῃς νὰ φύγῃς, δὲ θὰ προφτάσῃς νὰ κάνῃς δεύτερο βῆμα. Σὲ προειδοποιῶ πὼς ξέρω καλὸ σημάδι. Καὶ νὰ τὸ ξέρῃς πὼς δὲ θὰ λυπηθῶ τὶς σφαῖρες.

Ἐκεῖνος ἀπαντᾷ μὲ μιὰ βλαστήμια καὶ προχωρεῖ. Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα. Μπροστὰ αὐτὸς πίσω ἐκείνη μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Δὲ μένουν παρὰ τρία μονάχα σκαλοπατία ἀκόμα νὰ φτάσουν στὴ θολωτὴ ἔξοδο τοῦ ξενοδοχείου, ὅταν γίνε-ται κάτι ποὺ κάνει τὰ πράγματα νὰ πάρουν μιὰ ἀνάποδη βόλτα. Κάποιος ποὺ παοαμο-νεύει στὸ διάδρομο κατεβαίνει ἀθόρυβα κι' ἔρχεται πίσω απ' τὴν κοπέλλα. Στὸ χέρι του κρατᾷ απ' τὴν ἀνάποδη ἓνα πιστόλι. Ἀνασηκώνει τὸ χέρι καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμη. Ἡ λαβὴ τοῦ ὅπλου χτυ-

πάει σαν αστροπελέκι τὸ κεφάλι τῆς Ἑλλεν.

— Νὰ γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴν κακορεύσεις!, ἀκούγεται μιὰ βραχνή φωνή.

Ἡ κοπέλλα κλονίζεται καὶ μὲ μιὰς ὅλα χάνονται ἀπὸ εμπρὸς τῆς. Νοιώθει ἓνα δυνατὸ πόνο στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου καὶ λυγάνει τὰ γόνατά της. Καθὼς παραπατάει, βλέπει ἐκεῖνον ποὺ προχωρεῖ μπροστὰ νὰ γυρίσῃ ἀπὸτομα καὶ νὰ σαλτάρῃ ἀπὸ νῶ τῆς μὲ σφιχτὰ δόντια ἔτσι μὸς νὰ τῆς καταφέρῃ μιὰ δυνατὴ γροθιά. Τὸ δάχτυλό της μηχανικὰ πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ περιστρόφου ποὺ κρατᾷ καὶ δυὸ κομμάτια κατὸ μαλὺδι φεύγουν ἀπὸ τὴν κάνη του καὶ καρφώνονται στὸ λαιμὸ τοῦ κακοῦργου. Θαμπὰ σαν σὲ ὄνειρο, τὸν βλέπει ν' ἀνατρέπει καὶ νὰ κατακυλάει στὴ σκάλα.

Ὑστερα τίποτα πιά δὲ θυμάται. Τὸ ὄπλο γλιστράει ἀπ' τὰ χέρια της. Ἐνα καινούργιο χτύπημα στὸ κεφάλι τὴν κάνει νὰ γονατίσῃ. Σωρίζεται καὶ μένει ἀναίσθητη.

Ἐνα ἀπαίσιο γέλιο σκεπάζει τὸ βουβὸν τῆς. Ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται πίσω της τὴν πλησιάζει, σκύβει ἀπάνω της, τὴν ἀνασηκώνει καὶ τὴ φορτώνει σὰ σακκὶ στοὺς ὤμους του. Διασκελίζει τὸν πληγωμένο ποὺ ἀγκομαχᾷ καὶ δαγώνει στὴν αὐλὴ ποὺ βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ ξενοδοχείου. Ἐδῶ ἓνα ἄλογο τὸν περιμένει. Σαλτά-

ρει στὴ σέλα καὶ κρατῶντας τὴν ἀναίσθητη Ἑλλεν στὴν ἀγκαλιά του, τραβάει τὰ χαλινάρια καὶ πληγώνει μὲ τὰ σπιρούνια του τὰ πλευρὰ τοῦ ζώου.

Τὸ ἄλογο ξαφνιάζεται, τινάζει τὴ χαίτη του, ἀφήνει ἓνα χλιμίντρισμα καὶ περνάει σαν ἀστραπὴ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς αὐλῆς. Ὑστερα μὲ κολπασμὸ μπαίνει στὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ φέρνει στὴν πεδιάδα μὲ τοὺς Βάλτους. Τὸ ποδοβολητὸ του θρυμματίζει τὴν ἡσυχίαν τοῦ κολοκαισιώτικου μεσημεριοῦ.

Σὲ λίγο ὅλα ἔχουν γίνει πάλι ὅπως πρῶτα. Μονάχα πέρα στὸ βάθος τοῦ δαίζοντα ἓνα σύννεφο σκόνης σπκάνεται. Ἀναίσθητη, ἡ Ἑλλεν ἴζονταν, ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα μὲ τὴν γενναία φωνή, κάνει ἓνα ταξίδι πρὸς τὸ θάνατο.

Ὁ Γκράφας διηγείται τὶς περιπέτειές του καὶ ὁ Μὰκ χάνει τὶς αἰσθησεις του.

Ο ΤΖΙΜ ΓΚΑΦΑΣ, καθὼς παραπατάει ζαλισμένος ἐπιστορέφοντας στὸ ξενοδοχείο, ἀλλάζει γνώμη. Βγάζει τὸ μαντῆλι ποὺ ἔχει πάρει ἀπὸ τὴν τσέπη ἐκείνου τοῦ ραντράχαλου τοῦ Γκράστον Ἄλαν καὶ τὸ κυττάζει μὲ προσοχή.

— Μωρὲ καλά τὸ λέω ἐγὼ πὼς εἶμαι γεννημένος ντέε-κτιβί!, λέει. Δὲν ἔπασα ἔξω! Ἀλλὰ ὁ κόσμος βλέπεις εἶναι ἀχάριστος! Ποιὸς σὲ ἀ-

να γνωρίζει την σήμεραν ημέραν. Έφαγα ξύλο αλλά τα κατάφερα.

Τό μαντήλι έχει σχεδιασμένο άπάνω του άσπρα και πράσινα καρδιά και στη μέση έχει δυο τρύπες.

— Αύτες οί δυο τρύπες είναι για να βλέπουν όταν τὸ φορᾶνε στὸ πρόσωπο σάν μάσκα οί συμμορίτες. Ἀφοῦ λοιπὸν τώρα εἶμαι σίγουρος πὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυο καβαλλάρηδες πού σκοτώσανε τὸν σῶφρ εἶναι αὐτὸς ὁ Ἄλαν δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ γυρίσω στὸ ξενοδοχεῖο. Θὰ πάω κατ' εὐθείαν στὸ σερίφη...

Ἀλλάζει γνώμη λοιπὸν καὶ πηγαίνει στὸν ἀστυνόμο. Ὁ Νικ Πάτερσον εἶναι στὸ γραφεῖο του μαζί με τὸν «κρατούμενο» Μὰκ Ντάνυ, πού δὲν θέλει νὰ τὸν κλείσῃ στὸ κρατηθῆριο ἀφοῦ εἶναι φίλος του καὶ μάλιστα συστημένος ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Τζαίημς Στούαρτ. Κάθονται στὸ γραφεῖο καὶ κουβεντιάζουν καὶ ὁ νεαρὸς ρέπορτερ κυττάζει κάθε τόσο τὸ ρολοῖ του.

— Μὴ γίνεσαι νευοικός!, τοῦ λέει ὁ σερίφης. Ἡ δίκη ἔχει ὀριστῆ γιὰ τίς πέντε τ' ἀπόγεμα. Ὅ,τι καὶ νὰ κάνῃς λοιπὸν, οἱ δεικτες τοῦ ρολογιοῦ σου δὲ μπορεῖ νὰ προχωρήσουν πιὸ γρήγορα. Σ' ἕνα τέταρτο θὰ βγῇ ἡ ἀπόφασι. Θὰ πληρώσῃς ἕνα μικρὸ πρὸ στιμὸ κι' ὕστερα θάσαι ἐλεύθερος... ὑπὸ παρακολούθησιν ὅσο νὰ ἐπιβιθασθῇς στὸ τραί

νο πού θὰ σὲ πάει στὴ Νέα Ὑόρκη μαζί με τοὺς φίλους σου.

Καθὼς κουβεντιάζουν λοιπὸν ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ἐμφανίζεται ὁ Τζιμ Γκάφας σὲ ἄθλια χάλια. Τὰ ἄσπρα τσιρότα πού εἶναι κολλημένα στὸ μαῦρο πρόσωπό του τὸν κάνουν νὰ μοιάζῃ σὰ μαδημένος κόκορας.

— Ποιὸς σ' ἔδειρε πάλι, Τζιμ; ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ Μὰκ.

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τοῦ σῶφρ! λέει ὁ ἀραπάκος. Ἀλλὰ τὸν κανόνισα κι' ἐγὼ μιὰ χαρά. Ἐφαγε γροθιά πού τὴν κατὰλαβε. Ἀκόμα νὰ τὸν συνεφέρουν. Ἐφτά γιατροὶ εἶναι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Ὁ σερίφης χαμογελάει. Κι' ὁ Μὰκ Ντάνυ χαμογελάει. Κανεῖς τοὺς δὲν πιστεύει σ' αὐτὰ πού διηγεῖται ὁ Γκάφας.

— Μὰ τί ἔγινε; ρωτᾷ ὁ δημοσιογράφος. Ἡ Ἑλλεν πού βρίσκεται;

— Ἡ Ἑλλεν εἶναι στὸ ξενοδοχεῖο, λέει ὁ ἀραπάκος. Τὴν ἄφησα γιὰ νὰ πάω στὸν Εἰσαγγελέα νὰ κουβεντιάσω μαζί του νὰ σὲ ἀφήσῃ ἐλεύθερο. Μὰ στὸ δρόμο συνάντησα τὸ λεγόμενο. Τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως.

— Πὼς τὸν ἀναγνώρισες; ρωτᾷ ὁ σερίφης. Ἀφοῦ ἦταν νύχτα καὶ οἱ δυο δολοφόνοι εἶχανε σκεπασμένα τὰ μούτρα τοὺς με μαντήλια.

— Ἐγὼ δὲ γελιέμαι ποτέ!, λέει ὁ Γκάφας. Τὸν ἀνα-

γνώρισα λοιπόν και τον παίρνω το κατόπι. Μπροστά αυτός, πίσω εγώ. Μπαίνει σ' ένα μπάρ αυτός, μπαίνω κι' εγώ. Πίνει αυτός, κοπανώνω κι' εγώ τα ποτηράκια μου. "Υστερα, όταν ήρθα στο κέφι, του λέω: «Γιά έλα έδω, ρε φίλε. Έμεις κάπου έχουμε γνωριστή. Μήπως θυμάσαι κάποιο αυτοκίνητο που περνούσε χθές το βράδυ από την πέτρινη γέφυρα;» Αυτός έγινε κίτρινος σαν Κινέζος και κάνει να βγάλει το πιστόλι του. Πέφτω πάντα του, του δίνω μια, του δίνω δυό, του δίνω τρεις, του δίνω εικοσιμία γραθιές συνέχεια και τον κάνω του αλατιού. Πέφτουνε οι άλλοι πάντα μου. «Άμάν, κύριε Γκάφα! μου λένε. Λυπήσου τον. Είναι οικογενειαρχής άνθρωπος!» Μοι τον παίρνουνε από τα χέρια και εγώ... πηγαίνω στο απέναντι φαρμακείο.

— Κατάλαβα!, λέει ο Μάκ.

— Τί κατάλαβες;

— Κατέλαβα πώς έφαιγε πάλι της χρονιάς σου, Τζίμ. 'Ο άραπάκος σουρώνει τα χείλια.

— "Ωστε δε με πιστεύετε;

Κάνει μια μεγαλόπρεπη χειρονομία και βγάζει το μαντήλι από την τσέπη του και το πετάει πάντα στο τραπέζι.

— Αυτό δε σάς λέει τίποτα λοιπόν; ρωτάει. Αυτό το πήρα από την τσέπη του ανθρώπου που... έδειρα!

'Ο σερίφης βγάζει μια

κραυγή έκπληξης.

— Μά ναί! αυτό το άναγνωρίζω! λέει. Είναι ένα μαντήλι όμοιο με κείνα που είχαν κρυμμένο το πρόσωπό τους οι δυο καβαλλάρηδες που μας παραμόνευαν στη γέφυρα. Βέβαια μοιάζει πολύ.

— Δέ μοιάζει άπλώς!, κάνει επίσημα ο Γκάφας και φουσκώνει. Είναι ένα από τα δυο μαντήλια των δολοφόνων.

— Πραγματικά!, λέει ο Μάκ που το παίρνει στα χέρια του και το ξεδιπλώνει. Αυτό το μαντήλι έχει χρησιμοποιηθή ως προσωπίδα.

— Και πώς τον λέγανε αυτόν που σ' έδειρε; ρωτάει ο σερίφης και σηκώνεται.

— Τον λένε Γκάστον "Αλαν! απαντάει ο άραπάκος.

— Χμ! 'Ο "Αλαν! λέει και σφίγγει τα δόντια ο Πάτερσον. "Επρεπε να το είχα μαντέψει ότι αυτό το κάθαρμα θά ήταν μπερδεμένο στο φόνο. Πρέπει να τον συλλάβω... Σε ποιο μπάρ τον άφησες;

— Νομίζω πώς λέγεται «Πράσινο Βάτραχος».

— 'Εν τάξει, Τζίμ! "Εκανες παστρικά δουλειά. Πηγαίνω να του περάσω τα σιδερένια βραχιόλια στα χέρια. Σε λίγες μέρες θα έχουμε πανηγύρι: έδω όταν τον δουν κρεμασμένο στην πλατεία. Θα γυρίσω σε λίγο.

Και προχωρεί προς την έξοδο. Μά την ίδια στιγμή άνοίγει άπότομα ή πόρτα κι' ένας άνθρωπος χλωμός και λαχανιασμένος μπαίνει στο γραφείο.

— Τί έπαθες, Μάϊκελ; ρωτάει έκπληκτος ό σερίφης.

— Ένας φόνος έγινε στο ξενοδοχείο μου!, λέει ό έπισκέπτης. Κάποιον σκοτώσανε στη σκάλα!

— Ποιός τόν σκότωσε; ρωτάει ό Πάτερσον.

— Δέν ξέρω.

— Ποιός είναι ό σκοτωμένος;

— Ούτε αυτό τó ξέρω. Φοράει μπότες λασπωμένες και για πρώτη φορά είδα τó μούτρο του. Δέν τόν έχω ξαναδó στο Βίκλαντ. Άλλά δέν είναι μονάχα αυτό.

— Τί άλλο είναι; ρωτάει νευριασμένος ό έστυνόμος.

— Ένας κοβαλλάρης έρπαξε μιá μελαχροινή κοπέλλα από τήν κάμαρή της! Τήν κοπέλλα πού έμενε στο ξενοδοχείο μου.

Ό Ντάνυ τινάζεται όρθος και χάνει τó χρώμα του.

— Τήν Έλλεν; ρωτάει.

— Νάι. Τήν κοπέλλα πού ήταν παρέα σου! Τόν είδαν νά τήν κρατάη ανάσθητη άπάνω στ' άλογό του και νά χάνεται στήν πεδιάδα με τούς βάλτους.

Ό Μάκ αισθάνεται μιá ξαφνική ζάλη. Τó αίμα μαζεύεται με μιás στο κεφάλι του και ή καρδιά του πάει νά σπάση. Σωριάζεται στο κάθισμα. Όλα γυρίζουν γύρω του.

— Λιγοθύμησε!, φωνάζει ό Γκάφας.

— Ένα γιατρό!, διατάζει ό Πάτερσον.

Και τρέχει κοντά του.

Ό νεαρός ρέπορτερ δικάζεται και καταδικάζεται σύμφωνα με τούς νόμους τού Τέξας.

ΥΣΤΕΡΑ από τρείς ώρες ό Μάκ άνοίγει τά μάτια του. Ένας γιατρός είναι σκυμμένος πάνω άπ' τó κεφάλι του και τού κρατάει τó σφυγμό.

— Αυτό ήταν έλο!, τού λέει χαμογελώντας. Σε πέντε λεπτά θά είσαι περδίκι, παλληκάρι μου. Σε χτύπησε ή Άρρώστεια τού Μεσημεριού. Έδώ είναι συνηθισμένα πράγματα κάτι τέτοια.

— Δέν ήταν λιποθυμία; ρωτάει ό Γκάφας πού στέκει δίπλα του.

— Όχι. Είναι μιá άρρώστεια τής ζέστης, πολύ συνηθισμένη στο Τέξας.

Έκείνη τή στιγμή μπαίνει ό σερίφης. Ένα βαθύ χαντάκι σχεδιάζεται ανάμεσα στα φρύδια του.

— Τί έγινε ή Έλλεν; ρωτάει ό Μάκ και ή φωνή του τρέμει έλαφρά.

— Δέν μάθαμε τίποτα περισσότερο από τά όσα μάς είπε ό ξενοδόχος. Ό κοβαλλάρης πού τήν έρπαξε χάθηκε ανάμεσα στις πλαγιές τού Γαλάζιου Βουνού. Ήταν σάν ν' άνοιξε ή γής και νά τόν κατάπιε!

Ό νεαρός ρέπορτερ άνασηκώνεται με κόπο.

— Θά τήν σκοτώσουν!, λέει. Πρέπει νά ξεκινήσω νά

τούς προλάβω, πριν της κά-
νουν κακό!

Ο Πάτερσον αναστενάζει.
—Δυστυχώς ο εισαγγελεύς
είναι ξεροκέφαλος! Με κρα-
τάει εδώ για τη δίκη που θα
γίνη σε λίγο. Θα μπορούσα
νά σε πάρω παρέα μου όταν
ξεκινήσω για την πεδιάδα με
τούς βάλτους. Μά τα πράγ-
ματα είναι μπερδεμένα. Σ'
αυτό το μεταξύ κρατάω τον
'Αλλαν! Αυτός σίγουρα ξέ-
ρει πού βρίσκεται η κοπέλ-
λα, αλλά δεν μιλάει. 'Ωστό-

Τὰ δυὸ παιδιά πηδοῦν ἔξω καὶ
κυλοῦν πάνω στὸ χορτάρι!

σο ξέρω μερικούς τρόπους καὶ
θα τὸν κάνω νά λύση τὴ γλώσ-
σα του...

—'Αφσέ με νά φύγω!,
παρακαλάει ὁ Μάκ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀπάντησι
ἔρχεται ἀπ' τὴν πόρτα:

—Αὐτὸ δὲ γίνεται. Ξεχνᾷς
ὅτι εἶσαι κρατούμενος;

Ὁ δημοσιογράφος γυρίζει
ξαφνιασμένος. Στὸ κατώφλι
στέκει ἀλύγιστος μέσα στὸ
μαῦρο κοστούμι τοῦ ὁ Εἰσαγ-
γελεύς. Τὸ βλέμμα του εἶναι
γεμάτο ἔχθρα καὶ εἰρωνία.

—Φέρε τὸν κρατούμενο στὸ
δικαστήριο, Πάτερσον, λέει.
'Ἡ δίκη ἀρχίζει σὲ λίγο...
Καὶ τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Νέα Ὑ-
όρκη περνᾷ ἀπὸ ἐδῶ σὲ δυὸ
ὥρες.

Ὁ σερίφης ἀνασηκώνει
τούς ὤμους, ρίχνει μιὰ λοξή
ματιά καὶ δὲ μιλάει. Εἶναι
φανερὸ πὼς εἶναι μὲ τὸ μέ-
ρος τοῦ Μάκ κι' ἂν ἦταν στὸ
χέρι του, θὰ τὸν ἄφινε ἐλεύ-
θερο. Μὰ δὲν μπορεῖ νά κά-
νῃ διαφορητικά. Πρέπει νά ὑ-
ποκούσῃ.

—'Ἐχεις κουράγιο νά περ-
πατήσῃς, Μάκ; τὸν ρωτάει.

—'Εν τάξει, Πάτερσον, πᾶ
με. Μὰ νὰ ξέρῃς πὼς πολὺ
σύντομα θὰ πάσῃ νά εἶναι εἰ-
σαγγελεύς στὸ Βίκλαντ αὐ-
τὸς ὁ κύριος. Πᾶμε.

Ἡ δίκη δὲν κράτησε περισ-
σότερο ἀπὸ ἓνα τέταρτο. Ὁ
Μάκ ἠτάνυ καταδικάζεται σὲ
πρόστιμο καὶ πληρώνει. 'Αλ-
λὰ αὐτὸ δὲν τοῦ κοστίζει τί-
ποτα. 'Εκεῖνο πού τὸν στενο-
χωρεῖ εἶναι ἄλλο: ὅτι δηλα-
δὴ ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες θὰ

υποχρεωθεί να εγκαταλείψει
τὸ Βίκλαντ. Ὁ δικαστὴς τὸ
εἶπε καθαρά.

— Καταδικάζεσαι, κατηγο-
ρουόμενε, εἰς χρηματικὴν
ποινὴν 100 δολλαρίων διὰ
παραβίασιν τῶν νόμων τοῦ
Τέξας καὶ υποχρεοῖσαι νὰ
ἐγκαταλείψεις τὸ Βίκλαντ.
Ύστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες, πα-
ρουσία τοῦ Εἰσαγγελέως θὰ
ἐπιβιβασθῇς τοῦ διερχομένου
τραίνου πού κατευθύνεται εἰς
Νέαν Ὑόρκην.

— Πρέπει νὰ βρῶ τὴ βοηθό
μου!, διαμαρτύρεται ὁ Μάκ.
Ἡ δεσποινὶς Ἑλλεν Τζόρ-
νταν ἐξαφανίστηκε.

Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἀ-
κούει.

— Θὰ γίνῃ αὐτὸ πού ἀπο-
φάσισε τὸ δικαστήριον! Οἱ
διαμαρτυρίες σου, κατηγο-
ρούμενε, δὲν ὠφελοῦν!

— Δὲν στέλνεις κανένα
γράμμα... στὸ Γεράκι νὰ σὲ
βοηθήσῃ; τοῦ λέει ὁ Τζίμ
Γκάφας καὶ τοῦ κλείνει τὸ
μάτι.

Ὁ Μάκ ἀναστενάζει.

— Αὐτὸ οὐσικὰ θὰ ἔπρεπε
νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ ἔχω τοὺς λό-
γους μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ
μπερδέψω τὸ Γεράκι, σήμε-
ρα τοῦλάχιστον, σ' αὐτὴ τὴν ἱ-
στορία. Ὑστερα δὲν θέλω νὰ
μαθευτῇ στὸ Βίκλαντ ὅτι ὁ
Νέος Ὑπεράνθρωπος εἶναι ὁ
ἄλλος ἐαυτός μου. Ἀν ἐξαφα-
νιστῶ καὶ δοῦνε κατόπιν τὸ
Γεράκι μὲ τὴν κόκκινὴ μπερ-
πα νὰ ταξιδεύῃ στὸν ἀέρα, ὅ-
λοι θὰ καταλάβουν τὸ μυστι-
κόν μου. Καὶ αὐτὸ θὰ μὲ χα-
λάσῃ τὰ σχέδια. Ὡστόσο μὴν

Οἱ τρεῖς καβαλλάρηδες ξεκινοῦν
γοργὰ γιὰ τὸ Γαλάζιο Βουνό!

ἀνησυχῇς. Σὲ μιὰ - δυὸ ὥ-
ρες τὸ Γεράκι θ' ἀνοίξῃ πάλι
τὰ φτερά του. Καὶ τότε θὰ
καθαρίσουμε πολλοὺς λογα-
ριασμούς, Τζίμ!

— Κι' ἡ Ἑλλεν; ρωτᾷ ὁ
ἀραπάκος. Θ' ἀφήσουμε τὴν
Ἑλλεν καὶ θὰ φύγουμε;

— Θὰ βρούμε τὸν τρόπο νὰ
βοηθήσουμε τὴν Ἑλλεν, λέει.
Ὅσο γι' αὐτό, μὴν ἀνησυ-
χῇς...

Ἡ νεαρή βοηθός τοῦ Μάκ καλπάζει γοργά πρὸς ἓνα φρικτὸ θάνατο.

Λ ΕΝ ξέρει ὅμως ἀκόμα ὁ Μάκ Ντάνυ πόσο κοντὰ στὸ θάνατο δρίσκεται ἡ ὁμορφὴ μελαχροινὴ βοηθός του. Ἄν τὸ ἤθερε σίγουρα θ' ὄλγαζε γνώμη, θ' ἀκολουθοῦσε τῇ συμβουλῇ τοῦ Τζιμ καὶ θ' ἄφινε κατὰ μέρος ὅλους τοὺς δισταγμούς.

Ἡ Ἑλλεν πραγματικὰ κινδυνεύει αὐτὸ τὸ δρόμυ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορά. Ὅταν συνέρχεται ἀπὸ τὸ δυνατό χτύπημα ποὺ ἔχει δεχτῇ στὸ κεφάλι, ἀνοίγει τὰ μάτια. Βρίσκεται στὴ ράχη ἐνὸς ἀλόγου ποῦ καλπάζει μέσα στὴν ἐρημιά. Ὁ καθαλλάρος φαίνεται πῶς εἶναι ἄσπρος στὴν ἱππασία. Μέσα στὸ ἓνα μπράτσο του κρατᾷ σφιχτὰ τὸ κορμί της καὶ μὲ τὸ ἓνα μονάνα χέρι διευθύνει τὸ ἄλγος ποὺ τρέχει σὰν ἀστραπή.

Ὁ ἥλιος ἔχει ἀρχίσει νὰ γέρνῃ κατὰ τὴ Δύση καὶ πέρα μακριά, ὅσο φτάνει τὸ μῶτι, δὲν ὑπάρχει τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ μιὰν ἀπέρριπτη, βραχὴν πεδιάδα.

—Ποῦ μὲ πᾶς; ρωτᾷ τὸν ἄγνωστο ἡ Ἑλλεν.

Ἐκεῖνος ζαρώνει τὸ ἄσκημο μούτρο του σὰ νὰ θέλῃ νὰ χαμογελάσῃ.

—Χμ! Βλέπω ξαναζωντάνεψε τὸ πουλάκι μου!, γρυλίζει εἰρωνικά. Μὰ ὁ φίλος μου ποῦ εἶναι ξαπλωμένος

στὶς σκάλες τοῦ «Χρυσοῦ Παγωνίου», δὲν θὰ ξαναζωντανέψῃ ποτέ!

—Ποῦ μὲ πᾶς; ξαναρωτᾷ ἡ κοπέλλα.

—Σὲ κάποιο πανηγύρι σὲ πάω, πουλάκι μου!, ἀποκρίνεται αὐτὸς μὲ κακία. Οἱ Ἰνδιάνοι ἔχουν κάποιο πανηγύρι ἀπόψε κι' ἔχουν ἀνάψει φωτιὲς στὸ χωριό τους. Ἐκεῖ μοῦ εἶπε νὰ σὲ πάω τ' ἀφεντικό...

Ἡ Ἑλλεν ἀνατριχιάζει. Τὴν πηγαίνει λοιπὸν στοὺς ἐρυθροδέριους! Ἐνα δυνατό χτυποκάρδι ἀρχίζει νὰ τὴν παιδεύῃ. Ξέρει τί σημαίνει αὐτό...

—Ἐχεις ἀκούσει γιὰ τὶς γιορτὲς τοῦ Μεγάλου Πέσχιν; ρωτᾷ ὁ ἄγνωστος.

—Ὅχι. Δὲν ἔχω ἀκούσει.

—Θὰ δῆς καὶ θ' ἀκούσης λοιπὸν ἀπόψε. Κάποια ἄσπρη κοπέλλα θὰ παντρευτῇ ἀπόψε τὸν Μεγύλο Πέσχιν. Τὸ Θεὸ Ἥλιο, δηλαδή. Θὰ μοιράσουνε καὶ κουφέτα...

Καὶ ξεσπάει σ' ἓνα δυνατό καὶ ἀπαίσιο γέλιο. Ἡ Ἑλλεν δὲ μιλάει. Καταλαβαίνει τί σημαίνει ἓνας γάμος τοῦ Θεοῦ Πέσχιν τῶν ἐρυθροδέρμων. Ἐχει ἀκούσει κι' ἔχει διαβάσει ἓνα σωρὸ ἱστορίες γιὰ κάτι παρόμοιους γάμους, ποὺ γίνονται μιὰ φορὰ κάθε χρόνο. Πολλὰ ἄσπρα κορίτσια ἔχουν χαθῇ κι' ἔχουν δρῇ τραγικὸ θάνατο μέσα στὶς φωτιὲς τῶν ἐρυθροδέρμων. Θεέ μου, πρέπει νὰ βρῇ ἓναν τρόπο νὰ ξεφύγῃ.

—Μὰ γιατί μὲ πᾶς στοὺς

έρυθροδέρμους; ρωτάει.

—Χμ! Δέν τὸ κατάλαβες; Τὸ ἀφεντικό τοὺς ἔχει φίλους καὶ θέλει νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ. Μὲ κάτι τέτοια τοὺς καλοπιά- νει καὶ τοὺς ἔχει πάντοτε μὲ τὸ μέρος του. Τοὺς χρειάζο- τανε κάποια νύφη ἀπόψε καὶ μιὰ πού ἔφτασες ἐσύ μὲ τὴν παρέα σου στὸ Βίκλαντ...

—Καὶ τί τοῦ ἔφταιξα ἐγὼ τοῦ ἀφεντικού σου; λέει ἡ Ἑλλεν καὶ τὸν κυττάζει λο- ξά.

—Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω.

—Μήπως τὸν λένε Φρέλιχ τὸ ἀφεντικό σου; ρωτάει τὸ κορίτσι.

—Βούλωσε τὸ στόμα σου! ὀργιεύει ἀπότομα αὐτός.

Ἡ Ἑλλεν κλείνει τὸ στό- μα της, ἀλλὰ τὸ χέρι της κι- νεῖται ἀργά. Μιὰ τολμηρὴ ἰ- δέα ἔχει περάσει ἀπ' τὸ μυα- λὸ της καὶ ζητάει τώρα νὰ τὴ βάλλῃ σ' ἐφαρμογὴ. Τὸ χέρι της γλυστράει πρὸς τὴ ζώνη ὅπου ἔχει κρεμασμένα τὰ πι- στόλια του ὁ ἀπαγωγέας της. Ἄν μπορέσῃ νὰ πάρῃ ἓνα ὀ- πλο στὰ χέρια της, ἴσως τὰ καταφέρῃ νὰ γλυτώσῃ. Ἡ δουλειὰ αὕτῃ βέβαια δὲν εἶ- ναι καθόλου εὐκόλη. Μὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ διαλέξῃ. Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς εἶναι χα- μένη. Πρέπει νὰ παίξῃ κο- ρῶνα - γράμματα τῇ ζωῇ της.

Τὸ χέρι της γλυστράει στη μέση τοῦ καθαλλάρη, ἀκου- μπάει ἀπαλὰ στὴ θήκη τοῦ πιστολιοῦ, τὴν ξεκουμπώνει καὶ τὰ δάχτυλά της χαϊδεύ- ουν τὴ λαβὴ ἐνὸς περιστρώ- φου.

—Φτάσαμε!, ἀκούει ξαφνι- κὰ τὴ φωνή του. Σὲ λίγο θὰ σὲ ὑποδεχτοῦν οἱ Ἰνδιάνοι!

Τὸ χέρι της τρέμει ἐλα- φρά. Αἰσθάνεται μιὰ δυνατὴ παγωνιά νὰ τὴν κυριεύῃ. Ἐ- να καρφὶ τρυπάει τὴν καρδιά της. Τὸ ἄλογο ἔχει μπῆ σὲ μιὰ βαθεῖα χαράδρα τώρα καὶ ἀνηφορίζει σ' ἓνα στενὸ μο- νοπάτι πού φέρνει στὶς ἀπό- κρημνες πλαγιὲς τοῦ Γαλά- ζιου Βουνοῦ. Φουχτιάει τὸ περίστροφο, τὸ τραβάει ἐλα- φρά, τὸ βγάζει ἀπὸ τὴ θήκη καὶ τὸ κρύβει στὸ στήθος της. Στ' αὐτιά της φτάνουν παρὰ- ξένα οὐρλιαχτὰ πού μοιάζουν σὰν τραγούδια καὶ μοιρολό- για μαζί. Τὰ συνοδεύει ἓνα μονότονο καὶ ἀνατριχιαστικὸ χτύπημα τοῦ τὰμ-τάμ.

Ἡ Ἑλλεν παλεύει γενναῖα, νικά, ἀλλὰ σέφτει στὰ χέρια τῶν ἐρυθροδέρμων.

ΑΥΤΟ τὸ χτύπημα τῶν τα- μπούρλων εἶναι ἓνα μῆ- νυμα θανάτου γιὰ τὴν Ἑλλεν καὶ ἡ τολμηρὴ κοπέλλα νοιώ- θει κάτι νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν ψυχὴ. Δὲν ὑπάρχει πολὺς και- ρός. Νά, τώρα φαίνονται τὰ πρῶτα καλυδόσπιτα τῶν Ἰν- διάνων. Πιὸ πέρα, μιὰ μεγά- λη φωτιὰ σηκώνει τὰ φλογι- σμένα μπράτσα της ζητώντας νὰ φτάσῃ τὸν οὐρανό. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι. Σὲ λίγο θὰ εἶναι πολὺ ἀργά. Τὸ μονοπάτι εἶναι στὴν ἄκρη ἐνὸς γκρεμοῦ. Ἀλλὰ ἡ Ἑλ- λεν δὲν μπορεῖ νὰ διαλέξῃ. Σφίγγει τὰ δόντια, τινάζε-

ται πλάγια, γέρνει πρὸς τὰ ἔμπρῳς, ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι ποῦ τὴν κρατᾷ καὶ γλυστράει κάτω ἀπ' τ' ἄλογο. Ὁ ἀπαγωγέας ξαφνιασμένος ἀφίνει μιὰ βαρεῖα βλαστήμια, τραβάει τὰ γκέμια τοῦ ζώου, σταματοῦν καὶ σαλτάρει ἀπάνω της.

Ἡ Ἑλλεν τὸν σημαδεύει κιάλας μὲ τὸ πιστόλι καὶ δυὸ γλώσσες φωτιάς σκίζουν τὸ σκοτάδι. Οἱ πυροβολισμοὶ ἀκούγονται σὰν βροντές. Μὰ οἱ σφαῖρες πᾶνε χαμένες. Ὁ συμμορίτης εἶναι χειροδύναμος καὶ τὰ σιδερένια του δάχτυλα τυλίγονται στὸν καρπὸ τοῦ ὀπλισμένου χειριοῦ τῆς κοπέλλας. Τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καὶ χάνεται στὸ σκοτάδι. Τώρα κι' οἱ δυὸ κυλοῦντο στὸ ὑγρὸ χῶμα. Παλεύουν στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Μισὸ μέτρο πιὸ ἐκεῖ χάσκει ἓνα σκοτεινὸ βάραθρο.

—Ἐλα, ἄφησε τὶς ἐξυπνάδες!, μουγγρίζει ὁ κακούργος. Σταμάτα νὰ παλεύης καὶ νὰ μοῦ γδέρνης τὰ μούτρα μὲ τὰ νύχια σου, γιστὶ δὲ θὰ σοῦ βγῇ σὲ καλὸ.

—Αὐτὸ δὲ γίνεται!, γρυλίζει ἡ κοπέλλα.

Καί, καθὼς βρίσκεται ἀπάνω της καὶ σηκώνει τὴ γροθιά του νὰ τὴ χτυπήσῃ, διπλώνει τὰ γόνατά της καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὰ τινάζει ἔμπρῳς. Ὁ συμμορίτης ἀνατρέπεται. Μὰ σ' ἓνα δευτερόλεπτο εἶναι πάλι ὄρθιος. Ὁρθια ὅμως τώρα εἶναι κι' ἡ Ἑλλεν. Γιὰ μιὰ στιγμή στέ-

κουν ἀκίνητοι κυττάζοντας μὲ ἄγρια βλέμμα ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ὑστερα μουντάρουν σὰν δυὸ ἀγρίμια ποῦ εἶναι ἔτοιμα νὰ ἀλληλοσπαραχτοῦν. Ἐκεῖνος, σίγουρος γιὰ τὴ δύναμίν του, χαμογελάει προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴ λύσσα του. Αὐτὴ μὲ τεντωμένα ὅλα τὰ νεύρα ἔχει ἀποφασίσει ποῦ θὰ χτυπήσῃ. Καὶ ξαφνικὰ τὸ χέρι τῆς τεντώνεται ἔμπρῳς καὶ πέφτει σὰν ἓνα βαρὺ σίδερο λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὸ στομάχι τοῦ κακούργου. Αὐτὸς αἰσθάνεται ἓνα δυνατὸ πόνο, βλαστήμια καὶ κάνει δυὸ βήματα πίσω γιὰ νὰ φυλαχτῇ ἀπὸ δεῦτερο χτύπημα. Μὰ ἔχει ξεχάσει πῶς μισὸ μέτρο πίσω του χάσκει τὸ σκοτεινὸ βάραθρο. Τὰ πόδια του συναντοῦν τὸ κενὸ καὶ γκρεμίζεται ἀφίνοντας μιὰ ἄγρια κραυγὴ τρομάρας.

—Τὰ ξημεράματα θὰ βροῦν ἐπὶ πόλική τροφὴ ἀπ' τὸ βρωμερὸ κορμὶ σου τὰ κοράκια, ληστή!, τοῦ φωνάζει ἡ Ἑλλεν.

Καὶ τὸ ἐπόμενο δευτερόλεπτο σαλτάρει στὸ ἄλογο ποῦ βρίσκεται πιὸ ἐκεῖ, πιάνει τὰ γκέμια, τὸ ὑποχρεώνει νὰ κἀνὴ μεταβολὴ καὶ χύνεται σὰ σίφουνες, κατηφορίζοντας τώρα τὸ στενὸ μονοπάτι, ποῦ φέρνει στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας.

—Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!, ψιθυρίζει.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούει κάτι ποῦ τὴν τρομάζει. Σηλώνει τ' αὐτί. Εἶναι ποδοβολητὸ ὀλόγων ποῦ καλπάζουν ἀπὸ πίσω της. Οἱ ἐρυ-

θρόδερμοι· έχουν ακούσει τούς πυροβολισμούς και την κραυγή του συμμορίτη που γκρεμίστηκε στο δάραθρο και τρέχουν εσπίσω της. Την βλέπουν να φεύγει μέσα στη νύχτα και καταλαβαίνουν τί έχει συμβῆ. Για κανένα λόγο δὲ θὰ τὴν ἀφήσουν νὰ φύγει ἀφοῦ αὐτὴν ἴσα - ἴσα περιμένουν γιὰ νὰ κάνουν τὴ θυσία τους.

Τὸ ἄλογο τῆς Ἑλλεν εἶναι κούρασμένο. Ὡστόσο τρέχει ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα. Μὰ οἱ ἄλλοι, οἱ Ἰνδιάνοι, τρέχουν σὰ δαίμονες. Κάθε λεπτό που περνάει νοιώθει πὼς τὴν ζυγώνουν. Ἀκούει τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων καὶ τίς ἀναρθρες πολεμικὲς κραυγὲς τους. Καὶ ξαφνικὰ κατὶ σφουρίζει σὰ φίδι στὸν ἀέρα. Ἐνα σκοινὶ περνάει στὸ κεφάλι της, φτάνει στοὺς ὤμους καὶ γίνεται θηλειὰ ὅταν τυλίγει τὰ μπράτσα της. Αἰσθάνεται νὰ τινάζεται ἀπ' τὴ σέλα κι ἕνας ἐρυθρόδερμος πού ἔχει φτάσει κιόλας δίπλα της τὴν ἀρπάζει σὰν παιχιδάκι στὸν ἀέρα καὶ τὴν φορτώνει στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου του.

Ἡ Ἑλλεν ἀκούει οὐρλιαχτὰ χωρὶς νὰ εἶναι ἱκανὴ ν' ἀμυνθῇ. Πέντε καβαλλάρηδες τὴν ἔχουν στὴ μέση. Ἐχουν βαμμένα πρόσωπα μὲ κόκκινη καὶ ἄσπρη ὥχρα, φοροῦν φτερά στὸ κεφάλι καὶ ἔχουν ἄγριο βλέμμα. Εἶναι σχεδὸν γυμνοί. Ἐνα μονάχα μικρὸ κουρέλι τυλίγει τὴ μέση τους.

Περνοῦν μερικὲς ἀκόμα βόλτες σκοινὶ στὸ κορμὶ τους, τὴν δένουν πιὸ στέρεα καὶ τὰ

ἄλογα παίρνουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς καλπάζοντας. Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἡ Ἑλλεν Τζόρνταν, ἡ μελαχροινὴ βοηθὸς τοῦ Μάκ Ντάνου, εἶναι δεμένη μπροστὰ στὴ μεγάλη φωτιὰ τῆς θυσίας. Ἀκούει γύρω της κραυγὲς λύσσας καὶ τραγοῦδια. Καὶ τὰ τὰμ-τὰμ χτυποῦν δαιμονισμένα. Στέκει ἀμίλητη, μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο τρόμο καρφωμένο στὶς φλόγες πού σὲ λίγο πρόκειται νὰ τὴν καταπιεῖ. Τὸ ξέρεي πὼς θὰ τὴν ρίξουν στὴ φωτιὰ κι ἕνα ψυχρὸ χέρι φουφτιάξει τὴν καρδιά της καὶ τὴν παιδεύει.

—Θεέ μου, παρακαλεῖ, κά-νε νὰ τελειώσῃ ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα τὸ μαρτύριό μου...

Καὶ τὰ μάτια της εἶναι γεμάτα δάκρυα πού ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν στὶς παρειές της.

Τρεῖς καβαλλάρηδες
ξενιτοῦν μέσα στὴ νύ-
χτα γιὰ τίς πλαγιὰς
τοῦ Γαλάζιου Βουνοῦ.

ΤΟ ΙΔΙΟ βράδυ, λίγο νω-ρίτερα, ὁ Μάκ Ντάνου καὶ ὁ Τζιμ Γκάφας ὑποχρεώνονται νὰ ἐπιβιβαστοῦν στὸ τραῖνο πού φεύγει γιὰ τὴ Νέα Ὑορκη. Στὴν πλατφόρμα τοῦ σταθμοῦ, εἶναι ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ σερίφης Πάτερσον. Ὁ πρῶτος παρακολουθεῖ μ' ἐχθρικό βλέμμα τὰ δυὸ παιδιὰ πού φεύγουν ἀπ' τὸ Βί-κλαντ. Ὁ δευτερός κλείνει τὸ μάτι μὲ νόημα στὸν Μάκ.

—Καλὸ ταξίδι, κύριε Ντά-νου.

—Εύχαριστώ, Νικ Πάτερσον.

Σε λίγο τὸ τραῖνο ξεκινάει καὶ ἀφίνει ἕνα ὀξὺ σφύριγμα σὰν τελευταῖο ἀποχαιρετισμὸ στὸ χωριὸ ποὺ ἀφίνει πίσω του.

—Ἀντίο, ὠραία "Ἑλλεν!, λέει μελαγχολικὰ ὁ ἀραπάκος. "Ἦρθαμε τρεῖς καὶ γυρίζουμε δύο. Ποτὲ δὲν τὸ περιμένα αὐτὸ ἀπ' τὸ Γεράκι. Θὰ τὸ πῶ τῆς κυρίας Μάργκαρετ νὰ τὸ μολλώση...

Ὁ Μὰκ τὸν κυττάζει λοξά. Εἶναι κι' αὐτὸς μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος, ὅμως τίποτα δὲν δείχνει πὼς ἔχει ἀπογοητευθῇ. Ρίχνει μονάχα κάθε τόσο βιαστικὲς ματιές στὸ ρολόϊ του. "Ἐνα τέταρτο ἀργότερα σηκώνεται.

—"Ἐλα μαζί μου, Τζίμι!, λέει.

—Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ τὸ θυμήθηκες πὼς πρέπει νὰ φάμε!, ἀναστενάζει ὁ ἀραπάκος.

Ἐκεῖνος δὲν μιλάει. Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγαίνουν ἀπ' τὴν καμπίνα τους. Περνοῦν μὲ βιαστικὸ βῆμα τὸν στενὸ διάδρομο καὶ φτάνουν στὸ τελευταῖο βαγόνι. Ἰκάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν λαμποκοποῦν οἱ σιδερένιες ράγιες, ἀπάνω στὶς ὀποιεῖς γλυστράει τὸ τραῖνο. Τώρα ἀρχίζει ὁ ἀνήφορος. Ἡ μηχανὴ ἀγομαχάει καὶ ἡ ταχύτητα λιγοστεύει αἰσθητὰ.

—Δὲ θὰ φάμε; ρωτᾷ παρξενεμένος ὁ Τζίμι.

—Ὄχι. Πρῶτα θὰ πηδήσουμε ἀπὸ τοῦτο τὸν ἐξώστη.

Κι' ὕστερα βλέπουμε. Τί λές; Θὰ τὰ καταφέρης;

Ὁ ἀραπάκος καταλαβαίνει.

—Θὰ γυρίσουμε στὸ Βίγκλαντ; ρωτᾷ.

—Ναί. Δὲ μπορούμε ν' ἀφήσουμε ἀδοθήτη τὴν "Ἑλλεν!

Ὁ Τζίμι Γκάφας εἶναι ἕτοιμος νὰ ζητωκραυγάσῃ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, ἀλλὰ ὁ Μὰκ Ντάνυ τοῦ κλείνει τὸ στόμα.

—Ἐμπρός, Τζίμι!, διατρίζει. Κάνε ὅ,τι κάνω κι' ἐγώ!

Σκαρφαλώνουν στὰ κάγκελα τοῦ ἐξώστη, κρέμονται γιὰ μιὰ στιγμή στὸ κενὸ κι' ὕστερα ἀφίνουν τὰ χέρια τους καὶ γλυστροῦν στὸ χώμα. Παίρνουν μερικὲς τοῦμπες στὰ χορτάρια κι' ὅταν σηκώνονται, βλέπουν τὸν σκοτεινὸ ὄγκο τοῦ τραίνου ποὺ ἀνηφορίζει καὶ χάνεται μέσα στὴ νύχτα...

—Εἶσαι ἐν τάξει, Τζίμι;

—Ἐν τάξει, κύριε Μὰκ.

—Ἐμπρός, λοιπόν.

Βαδίζουν γιὰ λίγο παράλληλα στὶς ράγιες, ὕστερα μπαίνουν σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου ποὺ βρίσκεται δεξιὰ τους καὶ βρίσκονται στὴν ἀρχὴ ἐνὸς δάσους. Ὁ Μὰκ κυττάζει γύρω του. Κάποια σκιά γλυστράει κοντὰ τους.

—Γειά σου, Μὰκ!

Ὁ σερίφης Νικ Πάτερσον εἶναι μπροστὰ τους.

—Ὅλα ἐν τάξει; ρωτᾷ ὁ νεαρὸς νέποστερ.

—Ὅλα ἐν τάξει. Τρία ἀλογα, ἕξη περιστροφὰ καὶ

μπόλικες σφαίρες. Φεύγουμε.

Προχωρούν μερικά δήματα. Ο σερίφης δίνει στον καθένα από δυο πιστόλια και σφαίρες και σε λίγο βρίσκονται κι' οι τρεις πάνω στ' άλλα.

—Τώρα μάλιστα!, ξεφωνίζει ο άραπάκος χαρούμενος. Τώρα μάλιστα, σε αναγνωρίζω, Γερ... κύριε Ντάνυ! Άπάνω τους και τους φάγαμε!

Και τὰ τρία άλλα με τους τρεις καθαλλάρηδες δομούν σαν άστραπή μέσα στη νύχτα προς την πεδιάδα με τους βόλτους, εκεί προς τις πλαγιές του Γαλάζιου Βουνού, όπου μια τολμηρή κοπέλλα, ή Έλλην Τζόνταν, κινδυνεύει νά χάση τη ζωή της μέσα στις φλόγες της θυσίας του Μεγάλου Πέσχιν...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή αναδημοσίευσις.

Στο επόμενο τεύχος, τὸ 12, πὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα με τὸν τίτλο

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

ὁ Μὰκ Ντάνυ κι' ὁ δεύτερος ἑαυτός του, τὸ ἀσύλληπτο καὶ ἄτρωτο Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλεν ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὶς φλόγες τοῦ θεοῦ τῶν ἐρυθροδέρμων, τοῦ Μεγάλου Πέσχιν!

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα τεύχη τοῦ «Γερακιῦ», γεμάτο ἀγωνία, ἡρωϊσμούς, γέλια, δάκρυα καὶ αὐτοθυσία.

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ✧ 'Αριθ. 11 ✧ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ/ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Ξφίγγος 38.
Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστεί-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζώνων 25

ΕΞΕΛΟΘΗΣΙΑΝ

1) Τὸ Παιδί τοῦ Μυστηρίου	7) Τὸ Φοβερὸ Μυστικὸ
2) Τὸ Γεράκι συντρίβει	8) Ὁ Ἀόρατος Θάνατος.
3) Τὸ Ἰπταμένο Παιδί	9) Ὁ Τζιμ Γκάφας θυμάνει.
4) Τίτανομαχία	10) Οἱ Κίτρινοι Δαίμονες.
5) Ὁ Προστάτης τοῦ Κόσμου	11) Στὰ χέρια τῶν Ἐρυθροδέρμων
6) Τὸ Μαυρὸ καὶ τὸ Ἄσπρὸ
Γεράκι	

Ἡ Διεύθυνσις τῶν ἐκδόσεων «Ὁ Μικρὸς Ἥρω», θέ-
λοντας νὰ βοηθήσῃ τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ περάσουν εὐχά-
ριστα καὶ ὠφέλιμα τὰ διακοπὰς τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀπο-
φάσισε νὰ τοὺς προσφέρῃ σὲ ἐξευτελιστικὰς τιμὰς, σχε-
δὸν δωρεάν, δύο ἀπὸ τὰς καλύτερας ἐκδόσεις τῆς, τὸ
«Παιδικὸ Πανεπιστήμιον» καὶ τὸ ἀνάγνωσμα περιπετειῶν
ζούγκλας «Τάργκα».

Ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουλίου μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου,
κάθε Ἑλληνόπουλο θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ
τὰ γραφεῖα μας:

1) Τὸν Πρῶτον Τόμον τοῦ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ-
ΜΙΟΥ», ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ 6 πρῶτα τεύχη, δεμένα
με πανὶ πολυτελείας καὶ με χρυσὰ γράμματα. Ἡ τιμὴ
οὐ ὀρίστηκε στὶς 30 δραχμὰς. Ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουλίου
ὅμως μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου, θὰ μπορῇτε νὰ ἀγορά-
σετε τὸν πολυτίμητον αὐτὸν τόμον μετὰ τὴν ἀπίστευτη τιμὴν
τῶν... 13 μ ὀ ν ο ν δραχμῶν!

2) Θὰ μπορῇτε ἐπίσης νὰ ἀγοράσετε, στὸ ἴδιον δι-
αστημα, τὰ 22 τεύχη τοῦ «ΤΑΡΓΚΑ», ποῦ ἡ τιμὴ τους
εἶναι 44 δραχμὰς, πληρώνοντας... μόνο 10 δραχμὰς !
Τέλος, θὰ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσετε τοὺς δύο τό-
μους τοῦ «Τάργκα», πληρώνοντας μόνο 10 δραχμὰς γιὰ
τὸν καθένα!

ΣΗΜΕΙΩΜΑ: Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν τὰ τεύχη ἢ
τοὺς τόμους ταχυδρομικῶς θὰ ἐπιβαρυνθοῦν μετὰ τὰ τα-
χυδρομικὰ (2 δραχμὰς γιὰ κάθε τόμον καὶ 4 δραχμὰς γιὰ
ὅλα τὰ τεύχη τοῦ «Τάργκα»).

